

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

25. BŘEZNA 2007

Z obsahu:

Klement Římský

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
7. března 2007
- strana 2 -

Umučení (5)

Další pokračování z knihy
Cataliny Rivas
- strana 4 -

Napodobujte alespoň pokoru svaté Panny

Svatý Bernard
z Clairveaux
- strana 5 -

Revolucionář vědy -

Prof. Dr. Erich
Blehschmidt
Alfred Häusler
- strana 7 -

Potravy v průběhu církvních dějin

- strana 8 -

Modlitby za rodinu a ochranu nenarozeného života

- strana 9 -

Ke svátku Božího Milosrdenství

- strana 10 -

Jako hořčičné zrnko

Paolo Riso
- strana 14 -

Výzvy fatimského poselství (dokončení)

Četba na pokračování
- strana 18 -

V minulých měsících jsme uvažovali o postavách jednotlivých apoštolů a prvních svědků křesťanské víry, o kterých se zmiňují novozákonní autoři. Nyní budeme věnovat svou pozornost apoštolským Otcům, tj. první a druhé generaci v Církvi po apoštolech. Tak budeme moci vidět, jak začíná cesta Církve dějinami.

Svatý Klement, římský biskup v posledních letech prvního století, je třetí nástupce svatého Petra po Linovi a Anakletovi. Pokud jde o jeho život, nejvýznamnější svědectví je od svatého Ireneje, lyonského biskupa do roku 202. Ten dosvědčuje, že Klement „viděl apoštoly“, „setkal se s nimi“, „měl ještě v uších jejich kázání a před očima jejich tradici“ (Adv. haer. 3,3,3). Pozdější svědectví mezi čtvrtým a šestým sto-

letím připisují Klementovi titul mučedníka.

Významný apoštolský list

Autorita a prestiž tohoto římského biskupa byla tak velká, že jsou mu připisovány různé spisy, ale jediné bezpečně jeho dílo je List Korintanům. Eusebius z Caesareje, velký „archivář“ křesťanských počátků, ji představuje těmito termíny: „Zachoval se jeden list Klementův jako zaručeně autentický, velký a obdivuhodný. Napsal ho on jménem římské církve církvi v Korintu... Víme, že dlouhou dobu a ještě dnes je čtený veřejně na shromážděních věřících“ (Hist. Eccl. 3,6). Tomuto listu byl udě-

Klement Římský

len charakter takřka kanonický. Na začátku tohoto textu – psaného řecky – se Klement rmoutí, že nečekaná protivenství, která se hrnou jedno za druhým (1,1), mu zabránila ve včasnéjší zásahu. Tato „protivenství“ je možno identifikovat jako Diokleciánovo pronásledování: proto datování listu musí spadat do doby bezprostředně po smrti císaře a po skončení pronásledování, to znamená ihned po roce 96.

Struktura listu

Klementův zásah – jsme ještě v I. století – byl vyvolán těžkými problémy, v jakých se zmítala církev v Korintu: kněží společenství byli zbaveni funkce několika odbojnými mladíky. Trapnou příhodou vzpomíná ještě jednou svatý Irenej, který píše: „Za Klementa vznikl nemalý rozpor mezi bratry v Korintu, římská církev poslala Korintanům velice důležitý dopis, aby se v pokoji smířili, obnovili svoji víru a hlásali tradici, kterou před krátkým časem přijali od apoštolů“ (Adv. haer. 3,3,3). Mohli bychom tedy říct, že tento list představuje první výkon římského primátu po smrti svatého Petra. Klementův dopis znovu pojednává o tématech, která byla drahá svatému Pavlovi, který napsal Korintanům dva velké listy ve zvláštní teologické dialektice, trvale aktuální, mezi určením spásy a imperativem morálního úkolu. Především je zde radostné oznámení milosti, která přináší spásu. Pán nás předchází a uděluje nám odpuštění, dává nám svou lásku, milost být křesťany, jeho bratry a sestrami. Je to hlásání, které naplňuje náš život radostí a dává jistotu našemu konání: Pán nás vždy předchází svou dobrotou a dobrota Pána je vždy větší než všechny naše hříchy. Je zapotřebí, abychom se snažili

způsobem přiměřeným přijatému daru a odpověděli na hlásání spásy velkoudušnou a odvážnou cestou obrácení. Pokud jde o pavlovský model, novinkou je, že u Klementa po části naučné a části praktické, které byly urč-

ující v všech Pavlových listů, následuje „velká modlitba“, která list prakticky uzavírá.

Laik a hierarchie

Bezprostřední příležitost otvírá biskupovi možnost širšího zásahu do identity Církve a jejího poslání. Jestliže v Korintě byly zlořády, Klement zjišťuje, že důvod je třeba hledat v oslabení lásky a nezbytných křesťanských ctností. Z toho důvodu vyzývá věřící k pokoře a k bratrské lásce, dvěma skutečně základním ctnostem pro život v Církvi: „Jsme svaté pokolení,“ napomíná, „konejme tedy všechno to, co svatost vyžaduje“ (30,1). Římský biskup zvláště připomíná, že sám Pán „určil, kde a od koho chce, aby byly vykonávány liturgické služby, aby každá věc provedená svatě a s jeho zalíbením byla dobře přijata jeho vůlí. ... Nejvyššímu knězi jsou totiž svěřeny liturgické funkce jemu vlastní, kněžím je přiřčeno jejich vlastní místo a levitům patří služby jim vlastní. Laik je vázán ustanoveními pro laiky“ (40,1-5: všimněme si, že v tomto listě z konce prvního století se poprvé v křesťanské literatuře objevuje řecký termín „laikos“, to znamená „člen laos“, tzn. „Božího lidu“).

Apoštolská poslušnost

Tímto způsobem s odvoláním na liturgii starého Izraele rozvíjí Klement svou představu

Pokračování na str. 13

Editorial

V závěru postního období, když už sledujeme našeho Pána, jak se ubírá do Jeruzaléma, aby byl vydán do rukou hříšníků, vracíme se krátce na sám počátek jeho lidské existence. Jeho početí v lůně čistě a pokorně Panny můžeme o to více vnímat jako výchozí bod celé jeho vykupitelské oběti. Vtěluje se, protože nám chtěl být podobným ve všem kromě hříchu, tedy i v lidském početí a vývinu. Od chvíle, kdy pokorná služebnice Páně řekla své „Staň se,“ rozvíjel se v jejím lůně jako nepatrný zárodek pravý Bůh a pravý člověk. Jestliže nás zachvacuje úžas nad tím, jak se ze dvou spojených buněk vyvíjí přesně a spolehlivě všechny části lidského organismu, pak nás tím více musí jímát závrať, jak se s tímto nepatrným mikroskopickým počátkem spojuje Pán, skrze něhož byl stvořen nekonečný vesmír. Člověk, stvořený k obrazu a podobnosti Boha, se stal pro Boha obrazem a normou pro jeho lidskou existen-

ci. Stvořitel tak ukázal, jak nesmírně si cení tohoto vrcholného stvořitelského díla, jakým je tajemství vzniku nového lidského tvora, při kterém se slévá v jedno láska celé trojice osob: otce, matky a Ducha Svatého, Dárce života.

Odvěkému nepříteli nejvíce záleží na tom, aby právě tuto božsky-lidskou trojici rozvrátil a dosáhl vyloučení Ducha života, jeho díla a působení. To je smysl jím inspirované materialistické teorie o biogenetickém vývoji člověka přes různé živočišné fáze, která je hrubou urážkou Boha i člověka, to je cíl jeho sexuální revoluce, která všechny božské i lidské hodnoty i důstojnost staví doslova na hlavu. Člověk byl vždy nakloněn ke zlému, aby především v této oblasti projevoval svou slabost, ale nikdy své zvrácenosti neprosazoval a neoslavoval jako zákonem chráněnou vymoženost. Quo usque tandem – Jak dlouho ještě budeš, človče, zneužívat Boží trpělivosti?!

Nová budoucnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jdi a už nehřeš.

Příprava na Velikonoce vrcholí. Již příští neděli máš znovu prožívat nejdůležitější události dějin spásy. Vyhověla jsi jako hříšná duše naléhavé výzvě, abys od základu změnila svůj život? Ať už si své viny uvědomuješ, nebo ne, aby ses uchránila nebezpečné představy, že obrácení nemáš zapotřebí, dovol, aby tě předvedli před nejspravedlivějšího Soudce.

Prekvapuje tě, kolik se tu sešlo proti tobě žalobců? Vyslechni si, z čeho tě viní. Máš tu dobrou příležitost podívat se jednou na sebe očima těch druhých, uvědomit si způsob, jak s nimi mluvíš a jednáš, jak je přehlížíš, ponižuješ a zraňuješ. Nevyhýbej se zrcadlu, které ti má ukázat, co sama nevidíš. Podívej se na zvyky, kterými škodíš sobě i druhým, vyslechni si, jak na tebe žalují věci, které zneužíváš, na kterých nepřiměřeně lpíš, dej slovo proviněním, která skrýváš až na samém dně své duše. Prospěje ti, když zaměníš piedestal sebejistoty a sebechvály za pranýř pravdy a zaslouženého zahanbení. Zkus si alespoň jednou vyslechnout obžalobu a nic nevy světlovat a neomlouvat. Výmluv sebeklamu už bylo dost. Sestup až na dno, neboj se ponížení. Přijmi pravdu, i když může být tvrdší, než sis myslela. Tvoji žalobci si nevymýšlejí, všichni tě přistihli *při činu*. To, co tě nejvíce zahanbuje, je skutečnost, že máš pojednou odložit masku, za kterou ses před sebou jen schovávala.

Tvůj soudce si píše prstem v písku. Že by se nezajímal o to, z čeho tě tu obviňují? Anebo se zdráhá připojit se sám k žalobcům a říct ti také za sebe, čím ses provinila vůči němu? Ať tak, či onak, jsi na tom s ním dobře, protože dokud je u tebe, nikdo nemůže po tobě *hodit kamenem*. Jen se podívej kolem. Úměrně s tím, jak si přiznáváš pravdu a nic než pravdu, žalobci *jeden po druhém odcházejí*.

Tvůj Pán vidí mnohem dále, než oni mohli vidět. Oni znají jen to, co bylo. On se dívá na to, co je před tebou. Tvoje minulost ho zajímá jen jako něco, s čím se máš se vši rozhodností rozejít, protože mu neleží na srdci tvé odsouzení, ale tvé uzdravení. *Neodsuzují tě. Jdi a už nehřeš.* Souhlasíš?

Zázrak takového odpuštění není možné docenit, dokud si plně neuvědomíme,

co se nám odpoští. Boží milosrdenství má svůj obdivuhodný smysl nikoliv v tom, s čím skoncovalo, ale v tom, co před tebou otevírá. Co by ti bylo platné Ježíšovo odpuštění, kdyby ti nepřipravil a nenabídl novou budoucnost? Představ si události, které Izaiáš připomíná v prvním čtení. Ten neuvěřitelný pochod Izraelitů, kteří sestoupili až na dno moře, zdrcující porážka nepřátel, které pohltily vlny s koňmi i reky, to všechno není o nic velkolepější než tvůj přechod při očištném obrácení. Jako u nich ani u tebe nekončí Boží zázraky pouhým odpuštěním. Jestliže jsi kajicně a vděčně přijala, aby kající vlny odplavily tvoji minulost, pohltily tvoje otroctví a tvoje nepřátele, pak budou následovat další zázraky. I když se ti zatím zdá, že je před tebou poušť, již *vzcházejí nové věci, což to nepoznáváš?* Pán před tebou vytváří *cestu a stezky*, přivádí do tvé pouště celou *řeku* milostí a živí a napájí tě, protože *jsi jeho vyvolená, stvořil si tě pro sebe, abys hlásala jeho chválu*.

Velkou věc s tebou udělal Hospodin. Změnil tvůj osud, naplní tě radost. ⁽¹⁾

Nepocítila jsi nyní touhu podělit se s apoštolem Pavlem o svůj zážitek ze svého obrácení? Dovol mu, aby ti znovu vyprávěl o svém velkém setkání a obrácení a budeš muset přiznat, že i ty máš všechny důvody *považovat za škodu všechno ostatní ve srovnání s nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista*. Zanechej svých dosavadních hříchů i všeho, co tě k nim vedlo. Opusť a odhod' všechno to, co tě tak podvedlo, jako *bezcenný brak*. Shodni se se svatým Pavlem, který ti ukazuje tak výmluvně a názorně nejen to, co znamená opravdové obrácení, ale také jak má vypadat tvoje další cesta. Nyní, když jsi vysvobozená z otroctví hříchu a tmy, dej se zcela *uchvátit Ježíšem Kristem*.

To, co Pán kreslil do písku, když na tebe žalovali, byla tvoje budoucí cesta. Je to vítězná cesta pro ty, kteří mu *chtějí být podobní. Nedbej proto na to, co je za tebou, ale směřuj k tomu, co je před tebou*. Budeš-li mu nyní podobná a přijmeš *úcast na jeho utrpení, poznáš na sobě moc jeho zmrtvýchvstání*.

Při pohledu na tento cíl ti nebude záležet těžko zříci se pro něho všeho. *Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.* ⁽²⁾ Co tedy řekneš svému největšímu Dobrodinci?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 126; ⁽²⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 43,16–21

Tak pravi Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mocných vodách stezku, který (k soudu) vyvedl vozy i koně, vojsko i silné reky; všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhaslí, dohořeli: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím věci nové, teď již vzcházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na stepi, řeky na poušti, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného, lid, který jsem stvořil pro sebe, který bude hlásat mou chválu.“

2. čtení – Flp 3,8–14

Bratři! Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá zachováním Zákona, ale tu, která se dává tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která přichází od Boha a spočívá na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, jak doufám, dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. Tím neříkám, že už bych toho dosáhl nebo že jsem už dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátit Kristus Ježíš. Bratři, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátit. Ale o jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

Evangelium – Jan 8,1–11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat.

Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když nepřestávali otázkami na něj dotírat, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí po ní kamenem.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se podělí? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Umučení (5)

*Další pokračování z knihy Cataliny Rivas „Umučení“,
ve které Pán sám komentuje své umučení.*

Barabáš je propuštěn

Pilát hledal způsob, jak mne osvobodit. Varování jeho manželky mu dělalo starosti a také se zmateně potácel mezi výčitkami svého svědomí a strachem, že lid proti němu vyvolá vzpouru. V žalostném stavu mě vystavil pohledu lůzy a nabídl, že mi dá svobodu a odsoudí místo mě Barabáše, známého zloděje a vraha.

Lidé jednohlasně odpověděli: „Ať zahyne a Barabáš ať je propuštěn!“

Duše, které mě milujete, pohleďte, jak mě srovnávali se zločincem, jak mě ponížili – víc než nejzvrácenějšího z lidí. Poslouchejte zuřivý křik, namířený proti mně. Pohleďte, s jakým běsněním žádali moji smrt. Odmítl jsem projít tak zahanbujícím srovnáním? Ne, naopak, objal jsem je pro svou lásku k duším, abych jim ukázal, že tato láska mě přivedla nejenom na smrt, ale na tu nejpotupnější smrt...

Nevěřte, že moje lidská přirozenost necítila odpor či bolest. Naopak, chtěl jsem zakusit celou tuto ošklivost a dostat se až do tohoto stavu a dát vám tak příklad, že vůle vám za všech okolností dává v životě sílu, a také jsem vás chtěl naučit přemáhat odpor k tomu, co vám nabízí vůle Boží.

Vrátím se k duším, o kterých jsem mluvil včera... Tyto duše, povolane k dokonalosti, diskutují s milostí a couvají, když se setkají s ponížením na cestě, kterou jim já ukazuji, a bojí se, jak je bude posuzovat svět, či zda budou uznány jejich schopnosti. Přesvědčují samy sebe, že budou pro mou slávu užitečnější někde jinde v mé službě.

Takovým duším odpovím: – Řekněte, odmítl či váhal jsem snad já, když jsem viděl, jak se narodím v noci chudobným a po-

korným rodičům ve stáji, daleko od mého domova a mé vesnice v nejdrsnějším ročním období?

Pak jsem po třicet let žil a naplňoval skryté a obtížné povolání v dílně: zažíval jsem pokoření a urážky od lidí, kteří odmítli práci Josefa, mého otce. Neošklivil jsem si pomoc mé Matce ani v těch nejpodřadnějších domácích pracích. Nicméně, cožpak jsem však neměl mnohem více talentu, než vyžadovala práce tešaře? Já, který jsem ve dvanácti letech poučoval znalce Zákona v chrámě... Ale byla to vůle mého nebeského Otce a takto jsem ho oslavoval. Když jsem opustil Nazaret a začal svůj veřejný život, mohl jsem se proslavit jako Mesiáš a Syn Boží, aby lidé naslouchali mému učení a prokazovali mi pocty, ale neudělal jsem to, protože mým jediným přáním bylo konat vůli mého Otce...

Pak, když přišel čas mého utrpení, sleduj, jak jsem se stále větší láskou vyjevoval a objímal vůli mého nebeského Otce, přes krutosti jedněch a urážky druhých, dívej se na mou opuštěnost i nevděčnost zástupu, přes nepopsatelné utrpení mého těla a odpor mé duše.

Tak se duše v časech těžkostí a otupělosti má velkoryse odevzdávat do vůle Boží. A pak přichází okamžik, kdy duše, takto

Catalina Rivas

důvěrně spojená s ním, zakouší nepopsatelnou sladkost.

Co jsem řekl duším, kterým se protiví pokorný a skrytý život, opakují těm, které jsou volány ke stálému kontaktu se světem, když naopak touží po úplném odloučení a pokorné a skryté práci.

Vyvolené duše, vaše štěstí a dokonalost nezávisí na tom, že následujete chutě vašich žádostí a povahových náklonností, v tom, zda vás tvorové znají, či neznají, v tom, že užíváte či ukrýváte své hřivny, ale spíše ve sjednocení a podřízení se skrze lásku a v dokonalé odevzdanosti do vůle Boží, jak to od vás Bůh pro svou slávu a vaše posvěcení požaduje.

To pro dnešek stačí, má dceruško, radostně miluj a objímej mou vůli, víš, že se vždy děje pro lásku.

Medituj chvíli o nevyslovitelném mučednictví mého Srdce, které bylo postaveno až za Barabáše. Jak rád jsem vzpomínal na něhu mé Matky, když mne objímala a tiskla na své Srdce! A jak živé byly úzkosti a únava mého adoptivního otce, který tolik trádal, aby mi prokázal svou lásku. Vybavovala se mi všechna dob-

ra, která jsem tak bohatě vyléval na nevděčné lidi: dával jsem zrak slepým, nemocným jsem vracel zdraví, ochrnutým údům jejich pohyblivost, krmil jsem zástupy, křísil jsem mrtvé. Nyní se vidím ponížen v tom nejbídnějším stavu! Jsem nejnenáviděnější z lidí, jsem odsouzen k smrti jako hanebný zločinec.

Ježíš je přibíjen na Kříž

Podívej se, s jakou krutostí mne obklopili tito zatvrzelí muži. Jedni pokládají kříž na zem, další mi strhávají šaty přilepené k zaschlým ranám, které se tak znovu otevírají a krváčí.

Pohleďte, milované děti, jaké ponížení jsem prožíval, když jsem byl takto vystaven na odív této chátře... Jaká bolest pro mou duši!

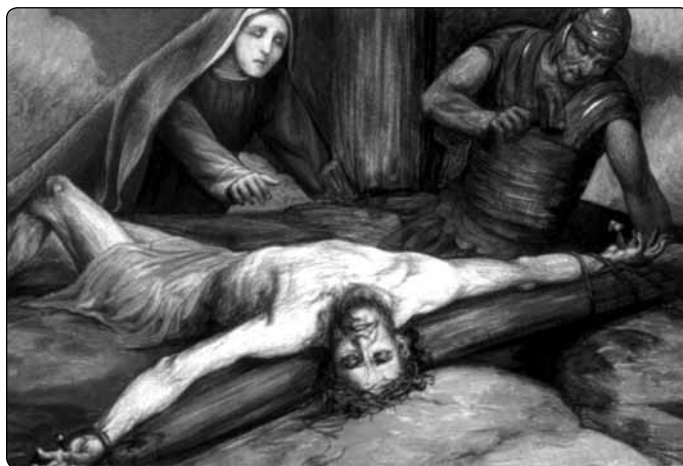
Katané mi strhávají tuniku a losují o ni, tuniku, do které mne s takovou péčí oděla má Matka v době mého dětství a jež rostla společně se mnou. Jaká bolest pro matku, která je svědkem této scény!

Jak by si přála uschovat tento šat, poskvrněný a nyní nasáklý mou Krví. Ale ona hodina je zde a katané mne napínají na kříž, berou a natahují mé paže, aby dosáhly do připravených děr. Celé mé Tělo se trhá, houpe se ze strany na stranu a trny koruny pronikají stále hlouběji do mé hlavy. Poslouchej první úder kladiva, který přibíjí moji pravou ruku... Zní až do hlubin země. Poslouchej dál – přibíjejí moji levou ruku a v přítomnosti takové podívané se třesou nebesa a andělé padají na tvář. Nevydám ani hlásek. Žádný nárek ani sten neunikne z mých rtů, ale mé slzy se mísí s Krví, která pokrývá mé tváře.

Poté, co přibíli ruce, krutě napínají mé nohy... Rány se otevírají, nervy v rukou a nohou praskají, kosti jsou vykloubeny... Bolest je nesmírná!

Nohy jsou přibity a má Krev vsakuje do země!...

Na chvíli uvažuji o těchto zkrvavených rukou a nohou...

O tomto nahém těle, pokrytém ranami, močí a Krví... O této špině... O této hlavě, probodané ostrými trny, zpotené, plné prachu a pokryté Krví...

Žasni, jak tiše, trpělivě a ochotně jsem přijal toto utrpení. Kdo takto trpí? Kdo je obětí takového ponižení? Je to Syn Boží! Ten, který učinil nebesa, zemi, moře a vše, co existuje... Ten, který stvořil člověka, ten, který Svou nekonečnou mocí vše udržuje... On je zde nehybný, opovržený, nahý, a následovaný velkým množstvím duší, které opustí vše: pozemský majetek, rodinu, domov, pocty, blahobyt, slávu a vše, co je třeba, aby mu vzdali Slávu a prokázali lásku, kterou mu dluží...

Dávejte pozor, nebeští andělé a také vy, duše, které mne milujete... Vojáci se chystají otočit Křížem dokola, aby upevnili hřeby, aby je váha mého Těla nemohla vysunout a já nemohl spadnout. Mé Tělo políbí zemi polibkem míru. A zatímco na vrcholu Kalvárie dozívají úderu kladiv, nejpodivuhodnější podívaná je završena... Na žádost mé Matky, která nazírá vše, co se zde odehrává, a nemůže mi poskytnout úlevu a vyzývá Milosrdenství mého Nebeského Otce... legie andělů sestupují a adorují mé Tělo a podpírají ho, aby se nedotkla země a váha Kříže je nerozdrtila.

Rozjíměj o svém Ježíši, visícím na Kříži, aniž je schopen nejmenšího pohybu..., nahý, bez slávy, bez pocty, zbaven svobody... Oloupili ho o vše! Nikdo nemá slitování a soucit s jeho bolestí! Přijímá pouze mučení, výsměch a úšklebky!

Jestli mne opravdově miluješ, jsi připraven být jako já? Čeho se zřekneš, abys mě poslouchal, potěšil mě a ulevil mi?...

Padni na zem a poslouchej má slova:

Kéž má Vůle v tobě triumfuje!

Kéž tě má Láska zničí!

Kéž mě tvé strádání oslaví!

(Dokončení příště)

Jaké myšlenky uchvátily evangelistu, že při vyprávění o zvěstování šel při uvádění jmen do takových podrobností? Jistě chtěl, abychom jeho zprávě věnovali stejnou pozornost, jakou on použil pro své pečlivě zpracování. Ve skutečnosti se dozvíme jméno nebeského posla, toho, který byl poslán, Panny, ke které byl poslán, a snoubence Panny, u něhož nám udává dokonce rod, město a zemi, odkud pochází.

K čemu to všechno? Jednal snad bezdůvodně? Chraňme se myslet si něco takového. Neboť je-li pravda, že žádný vrabec nespadne na zem bez vůle našeho nebeského Otce (Mt 10), nemohu uvěřit, že by evangelistovi vyšlo z úst jedno zbytečné slovo, především ve vyprávění svatých dějin Božího Slova. Ne, nemohu tomu uvěřit. Všechny tyto podrobnosti jsou naplněny Božími tajemstvími a nebeskou sladkostí, jestliže najdou horlivého posluchače, jenž sbírá med, který pramení ze skály, a umí vychutnávat drahocenný olej, který se sbírá na kamenitých místech.

Evangelista tedy říká: *Anděl Gabriel byl poslán od Boha. Jméno anděla není bez vztahu k uložení poselství. Opravdu, který anděl by byl vhodnější, aby oznámil příchod Mesiáše, jenž je Boží silou, ne-li ten, který se*

Napodobujte alespoň pokoru svaté Panny

jmenuje „Bůh je moc“? Neboť co je moc, ne-li síla? (...)

Když se tedy jmenuje „Bůh je moc“, pak proto, že ohlašuje příchod samotné této Moci, nebo také proto, aby posílil nesmělou, prostou a cudnou pannu, která by se mohla poděsit zprávou o zázraku, který se má skrze ni uskutečnit. A skutečně jí řekne: *Neboj se, Maria, nalezla jsi milost u Boha. Je třeba přijmout dokonce důvod, že také snoubenci Panny, muži pokornému a nasmělého sebevědomí, dodá síly a odvahy, i když nám evangelista o tom nic neříká. Anděl mu řekl: *Josefe, synu Davidův, neboj se vzít k sobě Marii, svou manželku.**

Anděl se proto jmenuje Gabriel, protože musí vykonat všechna tato díla.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do města Nazaret, ale ke komu byl poslán? *K panně zasoubené muži jménem Josef.*

Kdo je tato vznešená Panna, která si zaslouží, aby ji anděl pozdravil? A která je tak pokorná, že má za manžela řemeslníka? Jaké je tu obdivuhodné spojení mezi pokorou a panenstvím! V duši, ve které je domovem pokora a panenství a kde

panenství vrhá nový lesk na pokoru, má Bůh obzvláštní zalíbení. Ale jaké úcty by mohla nebýt hodna ta, ve které pokora oslavuje plodnost a mateřství posvěcuje panenství?

Poslouchejte dobře, panna, pokorná panna; když tedy nemůžete následovat panenství této pokorné Panny, napodobujte alespoň její pokoru. Její panenství je hodno vši chvály, ale pokora je nepostradatelnější než panenství; zatímco to první je obsahem rady, druhé je nařízené, a i když jste vyzýváni, abyste to první zachovávali, pak pokládejte za svou povinnost to druhé praktikovat. Co se týká panenství, je pouze řečeno: „aby ti, kteří je mohou zachovat, je zachovali“ (srov. Mt 19,12). Ale pokud jde o pokoru, bylo řečeno toto: *Neobráte-li se a nebudete jako děti, nemůžete přijít do nebeského království* (Mt 18,3).

Tak je jedno předmětem odměny, druhé předmětem příkázání. Člověk se sice může zachránit bez panenství, nikoliv však bez pokory.

Pán shlédl na ponížení své služebnice.

Kdo to takto mluví? Je to svatá, zdrženlivá a zbožná Panna. Jste čistější a zbožnější, než byla ona? Nebo si myslíte, že vaše čistota je Bohu příjemnější, než byla nevinnost Mariina, protože se si myslíte, že se pro ni můžete líbit Bohu, aniž byste byli pokorní, i když si to Maria vůbec nemyslela, ačkoliv byla tak čistá? Ostatně, čím více se vynášíte pro zvláštní dar nevinnosti, tím více si škodíte tím, že poskvřňujete svou duši pýchou.

V podstatě by bylo pro vás lepší, kdybyste si nezachovali čistotu, než být neporušení, a být kvůli tomu pyšní. Jistě, panenství není každému dáno, ale ještě méně je těch, kterým je dáno obojí, i neporušenost i pokora.

Když jste tedy neschopni následovat Pannu v její nevinosti, následujte alespoň její pokoru. Ta vám postačí. Pokud ovšem jste současně panenští i pokorní, pak jste opravdu velcí.

V Marii je však něco ještě více obdivuhodného, a to je spojení plodnosti s panenstvím. Ve skutečnosti co svět světem stojí, nikdo neslyšel o panenské matce. Ale co se stane, když vezmete v úvahu, komu je ona Matkou? Do jaké míry vzroste váš úžas? Nezdá se vám, jako by ani nemohl být dostatečně veliký? Není podle vašeho názoru, anebo spíše podle Božího mínění žena, jejímž synem je Bůh, postavena dokonce výše než andělské kůry?

Není to však Maria, která bez váhání nazývá Pána a Boha andělů svým synem, když mu říká: *Dítě, proč jsi nám to učinil?* (Lk 2,48). Existuje nějaký anděl, který by to mohl říct? Pro ně znamená velice mnoho a oni se cítí velice šťastní, že jsou duchové bytosti stvořené působením Boží milosti a byli nazváni andělé. Maria naopak, jakmile se stala matkou, nazývá s důvěrou svým synem toho, kterému andělé slouží s úctou k jeho majestátu.

Bohu se neprotiví dát se takto nazývat, dokonce to pokládá za sebe důstojné, protože evangelista nás na to upozorňuje: *A byl jim poddán* (Lk 2,51). Kdo a komu?

Bůh, který je poslušný vůči lidem, poslouchá Marii a nejen Marii, i Josefa – kvůli Marii. Říkám, Bůh, kterého poslouchají i andělé, kterému jsou podrobena knížata a mocnosti. Ať obrátíte věc, jak chcete, musíte propadnout úžasu; jedinou těžkostí přitom je otázka, co máte více obdivovat, zda láskyplnou vstřícnost Syna, nebo nepřekonatelnou čest Matky.

Pro obojí platí tentýž důvod úžasu – je to obdivování téhož mistrovského díla. Na jedné straně Bůh, který je v poslušnosti podřízen ženě, což představuje

SPRÁVNÝ KURZ NOVÉHO BISKUPA

Biskup benediktin Gregor Maria Hanke při příležitosti jednoho sta dnů v novém úřadě sdělil novinářům, že při svém misijním úsilí se chce ještě více opírat o spolupráci laiků. Církev může být úspěšná jen s jejich horlivou angažovaností. Zdůraznil také, že bychom se měli od východních církví a pravoslavi učít takové liturgii, která se zaměřuje nejen na lidský rozum, ale obrací se také k srdci. (Ve své doktorské práci se zabýval nešporami v pravoslavném chrámě Hagia Sofia.) Západní církve musí v tomto směru znovu objevit své vlastní poklady. Proto se biskup Hanke přimlouvá za „široké a velkorysé obnovení starého ritu“, aby se tak většímu počtu lidí nabídl domov.

Katolická univerzita v Eichstättu musí podle jeho slov dostat „ostřejší katolický profil“, jinak bude obtížné přesvědčit ostatní biskupy o její účelnosti. Poukázal přitom na výslovný zájem Benedikta XVI., který mu to při nástupní audienci uložil. Univerzita se musí stát v Německu „institucí katolicismu“. K čemu je nám taková katolická univerzita, když se jedná jen o „doplňkové“ státní zařízení? (Zakladatelem eichstättské univerzity je prof. dr. Mikuláš Lobkowicz, kterého známe také jako dočasnýho administrátora pražské teologické fakulty.)

BOJ O ŽIVOT

Velký boj o svůj život svedlo novorozeně, které v nemocnici ve Florencii přežilo svůj potrat. Lékaři provedli předporodní diagnostiku a konstatovali, že dítě je postiženo těžkými deformacemi. Matka tedy souhlasila s potratem. Přivedli však na svět zcela zdravé dítě ve 22. týdnu těhotenství. Dítě týden bojovalo o své přežití, mělo však velké obtíže s dýcháním a bylo nsnadné mu poskytovat výživu. Mělo při porodu délku 25 centimetrů a váhu 500 gramů.

dosud neznámý příklad pokory, na druhé straně žena, která dává příkazy Bohu, což je čest, jakou s ní nikdo jiný nesdílí. Ve chvalořeči říkáme o pannách, že jdou za Beránkem, kamkoliv jde (Zj 14,4). Jak velká musí být sláva té, která jde před ním?

Ó člověče, uč se poslušnosti, hlínu a prachu, učte se sklonit a podrobit. Když evangelista mluví o svém Stvořiteli, říká: *A byl jim poddán*, tzn. Marii

a Josefovi. Zrudni, pyšný popeli. Bůh se poníží, a ty se vyvyšuješ! Bůh se podrobuje lidem, a ty, kterému nestačí, že vládneš nad lidmi, jdeš ještě tak daleko, že se stáváš nad svého Stvořitele? Kdybych si to měl jednou troufat, kéž by se mi ihned dostalo té milosti, aby mi sám Bůh řekl, tak jak to jednoho dne řekl s výčitkou svému apoštolovi: *Jdi mi z cesty, satane, nemáš na mysli věci Boží* (Mt 16,23). Ve sku-

Zvěstování, chrám sv. Dominika, Arezzo

tečnosti, kdykoliv se pokouším poroučet lidem, chci se sám vyvyšovat nad Boha, a pak je pravdou, že nemám na mysli, co chce Bůh, protože o něm bylo řečeno: *A byl jim poddán*.

Ó člověče, když nemůžeš nastoupit na vznešenou cestu panenství, následuj Boha alespoň na dokonale bezpečných cestách pokory, od kterých se nemohou odchýlit ve skutečnosti ani panny, a pokračuj v tom, že budeš následovat Beránka, kamkoliv jde. Aby ho hříšník mohl následovat, nastupuje úzký chodníček pokory, bezpečnější cestu než člověk, který ve svém panenství jde po cestě pýchy, protože pokora toho prvního očisťuje od jeho poskvrny, zatímco pýcha toho druhého špiní jeho čistotu.

Ale blahoslavená Maria, které nechybí ani pokora ani panenství! A jaké je to panenství, místo aby je plodnost poskvrnila, činí je ještě nádhernějším. A jak nesrovnatelná je to plodnost, která je provázána panenstvím a pokorou!

Je zde něco, co by nebylo hodno úžasu a obdivu? Něco, co nebylo nesrovnatelné? Co by nebylo jedinečné? Ostatně, více by mě překvapilo, kdyby tento Bůh, kterého nám odhalují svatá Písma a který se ukazuje jako obdivuhodný ve svých svatých, kdyby sám sebe nepřekonal ve své Matce. Ó vy manželé, dbejte na čistotu ve svém smrtelném těle. A vy, zasvěcené panny, obdivujte plodnost Panny. A konečně, vy všichni lidé, obdivujte pokoru Matky Boží!

Vy svatí andělé, ctěte Matku svého Krále, vy, kteří se klaníte Synu naší Panny, který je současně náš i váš Král, zachránce našeho rodu a budovatel vašeho Města. Prokazujme všichni tomuto Bohu, tak pokornému mezi námi a tak velikému mezi vámi, čest, která mu náleží. Jeho velikosti buď vzdávána chvála a sláva na věky věků. Amen.

*Kázání Missus est
překlad -lš-*

Když může člověk po naplněném životě zemřít ve věku 88 let, je to pro něho milost. Ale když tento člověk může opustit tento svět právě o velikonočním jítu, pak to můžeme pokládat za vyznamenání s velkou symbolickou silou. Prof. Dr. Erich Blechschmidt zemřel na velikonoční ráno 1992 ve Freiburgu.

Tento vědec absolvoval velký boj na dvou frontách mezi vírou a nevěrou, který zachvátil celý západní kulturní okruh a který zde sehrával zásadní roli. Kořeny tohoto vývoje nevznikly teprve včera. Leží v období osvícenství, ve zmatcích Francouzské revoluce a zvláště v době, kdy Darwin 1859 vydal svou revoluční knihu „O vývoji druhů“.

Z Darwinových hypotéz čerpal Ernst Haeckel (1834–1919) svoji monistickou přírodní filozofii a vytvořil v r. 1866 „základní biogenetický zákon“, který nekriticky převzala většina kateder biologie. Podle této filozofie se člověk jako jedinec vyvíjí k lidské bytosti obdobně jako celý lidský druh teprve v průběhu svého předporodního vývoje.

Není divu, že zastánci předporodního ničení plodů stále ještě o lidském plodu mluví jako „malinovitým houfu buněk“. O tuto teorii se opírají zastánci a průkopníci potratů a bojovníci za „sebeurčení ženy“. Podle ateistických ideologií feminismu má žena vyšší právo na život než plod, který v sobě nosí. Bohužel i mnozí lékaři byli dlouho zastánci tohoto bludného základního cytogenetického zákona. Ale k nim se počítají i někteří teologové, kteří vytvořili hypotézu o postupném oduševňování člověka (Paul Overhagen, Karl Rahner „Problém hominizace“ in *Quaestiones disputatae* 12/13/1965).

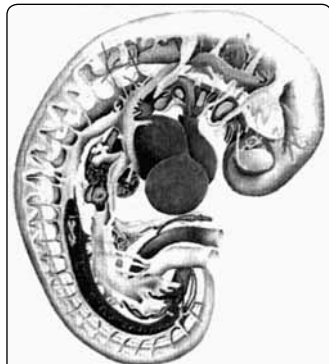
Není sporu o tom, že Haeckelova nauka mnoho lidí zmátla a byla i vzpruhou pro marxismus. Když Haeckel roku 1919 zemřel, napsal socialistický list „Vorwärts“: „Co znamenal Vol-

Revolucionář vědy

Prof. Dr. Erich Blechschmidt

taire pro Francouzskou revoluci, to může být vysloveno i k počtě Haeckela. On byl průkopníkem německé revoluce.“ Haeckelova nauka byla státně nařízenou vědou v celé říši sovětského impéria. (Vzpomeňme znovu na slova Panny Marie ve Fatimě o ruských bludech. Pozn. překl.)

V nekomunistických zemích byla však Haeckelova nauka zpochybněna již dříve. Již roku 1926 oznámil patolog Ludwig Aschoff: „My lékaři jsme se nechali tak dlouho unášet Haeckelovou teorií o stvoření,

Plod o velikosti 4,2 mm má zřetelně viditelné všechny orgány

až se nám rozplynula jako pěna.“ V této době duchovních krizí dosud nevídaných rozměrů se narodil v Karlsruhe 13. listopadu 1904 Erich Blechschmidt jako syn lékaře. Po studiu medicíny ve Freiburgu se habilitoval pro obor anatomie. Z ana-

tomického institutu v Breisgau vedla jeho vědecká cesta přes Gießen a Würzburg do Göttingenu, kde na univerzitě vyučoval anatomii a stal se ředitelem anatomického institutu. Až do odchodu do penze v roce 1973 věnoval třicet let bohatému vědeckému výzkumu.

Po studiu medicíny se nevěnoval léčebné medicíně, jak bylo obvyklé, ale stal se anatomem a morfologem. Morfologie jako nauka o formách se zabývá nejen popisnou morfologií člověka, nýbrž také silami, které za těmito formami stojí, které tyto formy utvářejí a dávají jim jejich funkci.

Prof. Blechschmidt zkoumal otázku, co stojí za formou lidského embrya. Přitom se mu podařilo dokázat platnou tezi: „Člověk se člověkem nestává, ale je člověkem v každé fázi svého vývoje.“

Tím byl zcela vyvrácen Haeckelův biogenetický zákon. A pokud by výsledky bádání prof. Blechschmidta potřebovaly ještě další důkaz, tak je přineslo tzv. oplodnění „in vitro“, ve zkumavce. Genetik Jérôme Lejeune z pařížské univerzity mohl konstatovat: „Mimotělesné oplodnění odhaluje, že lidské bytí začíná již samotným oplodněním,“ nikoliv teprve uhnízděním nebo

dokonce teprve v průběhu dalšího vývoje.

Prof. Blechschmidt v neúnavné třicetileté práci shromáždil více než 200 000 mikroskopických preparátů z celého světa. Ty tvoří základ jedinečné sbírky embryonálních mode-

Plod v 16. týdnu těhotenství

lů vývoje. Tato sbírka je v Göttingenu přístupná jako „Humanembryologische Dokumentationsammlung Blechschmidt“ (Blechschmidtova humanoembryologická dokumentační sbírka) a je pod ochranou spolkové země Dolní Sasko. Tato sbírka preparátů dokazuje, že vývoj lidského embrya se od počtí zcela zásadně odlišuje od vývoje zvířecích embryí. Tato sbírka je dokumentací o vývoji člověka. Zcela vyvrací všechny dřívější spekulace i Haeckelův základní biogenetický zákon a jasně dokládá: „Člověk je člověkem od prvního okamžiku oplodnění, plně a nezaměnitelně člověkem.“

Tak mohl dřívější patolog z Freiburgu Franz Büchner napsat v knize „Člověk z hlediska moderní medicíny“: „Lidský život je od počtí ustavičný proud látkové výměny, růstu a utváření a smysluplných funkcí, tzn. že je to individualita určená vlastními zákonitostmi v nepřerušené kontinuitě od počtí až do smrti.“

Poznatek prof. Blechschmidta, že lidský život začíná oplodněním a nikoliv v některém pozdějším okamžiku, je dnes vědecky nenapadnutelné všeobecné přesvědčení o vzniku člověka. Co by mohlo být ke cti tohoto vědce řečeno většího než fakt, že tento jeho vhled do dynamiky vývoje zachránil život nesčetným lidským bytostem.

Z *Lebe* 81/2006 přeložil -lš-

ROK MANŽELSTVÍ A RODINY

Kardinál Meisner vyhlásil v Kolíně n. R. rok 2007 za Rok manželství a rodiny. Otcové, matky a děti potřebují více podpory a orientace. Proto chce kardinál dodat více odvahy pro manželství a rodinu. Jeho arcibiskupství vytvořilo finanční fond pro manželství a rodinu, který má na kontě 7 mil. €. Z ročního výnosu 300 000 € budou financovány projekty na ochranu života.

„Chceme dodat mladým manželům odvalu k těhotenství.“ O svátku sv. Valentýna byly slouženy zvláštní bohoslužby za zamilované. V květnu se bude konat velká pouť rodin do Bad Münstereifelu. O Nanebevstoupení Páně se jako protipól Dne matek bude slavit Den otců a dětí. Také několikadenní farní pouť v dómě bude věnována této tematice.

Potravy v průběhu církevních dějin

Co píšou dřívější církevní učitelé a první křesťanští spisovatelé o potratu? Zde je několik příkladů:

DIDACHÉ, APOŠTOLSKÉ UČENÍ

Didaché jsou nejstarší církevní podání a nařízení. Vznikla kolem roku 80–100 (Klement Alexandrijský).

V 1. kapitole odst. 1 pod „Povinnosti vůči životu“ stojí:

„Nesmíš dítě zahubit potratem ani usmrtit novorozence!“

V 5. kapitole odst. 1 pod „Znamení cesty ke smrti“:

„Ti, kteří zabíjejí své děti, kteří ničí Boží obraz v mateřském lůně,... od těch, kteří to dělají, se především odlučte!“

BARNABÁŠŮV DOPIS

V Barnabášově dopise v 19. kapitole „Cesta světla“ v odstavci 5 stojí: „Neusmrcuj dítě potratem, nezabíjej novorozence!“

20. kapitola má název Cesta temnosti. „Cesta temnosti je plná prokletí..., je to cesta k věčné smrti: na té se nacházejí lidé, kteří usmrcují Boží tvory v mateřském lůně.“

ATENAGORAS ATHÉNSKÝ

Atenagoras Athénský napsal v roce 177 „Prosebný přepis křesťanům“. Kapitola 35:

„Je veliký rozdíl mezi tím, zda někdo usmrcení přihlíží, nebo je sám provádí; nedíváme se,

abychom se neposkrvnili vinou krve... Ty ženy, které k vyvolání potratu používají léky, jsou vražedkyně lidí..., protože i plod je již člověk a předmět Boží laskavé péče. Jako odstavení dítěte od výživy se rovná vraždě spáchané na dítěti. Jsme v tom důslední, protože jsme služebníci rozumu, nikoliv jeho překrucovatelé.“

TERTULIÁN

Tertulián napsal kolem roku 190 „Výzvu k čistotě“. Kapitola 13:

„Není nám dovoleno zabít člověka, který je před narozením, ani člověka již narozeného...“

Ve svém Apologetiku (kolem roku 198) v kapitole 9 stojí: „Vražda je nám jednou provždy zakázána, nesmíme zničit ani plod v mateřském lůně. Takto zabránit porodu je třeba pokládat za vraždu. Není totiž žádný rozdíl mezi tím, zda je zahubeno již narozené dítě, anebo to, které se na porod připravuje.“

KLEMENT ALEXANDRIJSKÝ

Klement Alexandrijský (kolem roku 200) ve „Vychovatel“ kniha 11, odst. 96, č. 1: „Je to zločinný skutek usmrtit život, který vzniká skrze Boží prozřetelnost... Potratové prostředky

vedou k úplné zkáze... a s utracením plodu těla je zničena veškerá lidskost.“

CYPRÍÁN

Cyprián byl biskupem v Kartágu a ve svém dopise č. 52 adresovaném Kornéliovi v roce 251 napsal o odpadlíkovi Novatovi: „Novatus kopl svou ženu do břicha ... a způsobil smrt dítěte. Smrti tohoto dítěte se provinil mnohem větší vinou, než když přinesl oběť modlám.“

MINICIUS FELIX

V Římě kolem roku 200–250 napsal dialog Octavius. V kapitole 30 píše: „...nikoliv u nás, ale u vás vidí, jak jsou utráceny nenarozené děti; některé ženy berou léky, aby zničily zárodek budoucího života a dopouštějí se na dítěti vraždy.“

HYPPOLIT ŘÍMSKÝ

Hyppolit († 235) napsal v knize „Zamítnutí všech heréz“ v knize IX proti Kalistovi v odst. 12: „Kalistus učí nevěře a vraždě; ... a jeho přívrženci jsou tak nestoudní, že se nazývají »katolická církev«, a používají prostředky, které usmrcují plod v těle... Hle, jak daleko zašla tato hanebná bezbožnost!“

EFRÉM SYRSKÝ

Efrém Syrský, nazývaný „Citera Ducha Svatého“, píše ve své „Řeči o posledním dnu“ v 10. kapitole: „... ti, kteří zničí plod v těle..., kteří vyvolávají chybný porod svého dítěte, ti budou při posledním soudu sami skrze toto dítě přivedeni k chybnému porodu a bude jim odňato světlo života v onom životě... To je odplata pro ty, kteří odňali život svému dítěti.“

Efrém to dále rozvádí v řeči „Zjevení Páně“ odst. 2 s ukazem na Jer 1,5: „Pán živých

a mrtvých ukazuje, že je to On, kdo posvětil Jeremiáše v mateřském lůně.“

BLAŽEJ VELIKÝ

Blažej Veliký byl biskupem v Cesareji. V listě Amfilochiovi v roce 374 odst. 2 napsal: „Žena, která záměrně utratí plod svého těla, provinuje se vraždou. Neexistuje žádné vychytralé rozlišení mezi plodem těla před porodem a po porodu... Žena ohrožuje tak sama sebe a dochází ke zničení zárodku, což je druhá záměrná vražda. – Církevní pokání za to se musí rozšířit až do smrti.“

JAN ZLATOÚSTÝ

Jan Zlatoústý v Komentáři k listu Římanům napsal kolem roku 400 ve 25. homilii: „Proč zasévas tam, kde byla před narozením spáchána vražda? Děláš ženu ještě dodatečně vražedkyní... Po nevěře následuje vražda, ano, něco ještě horšího než vražda. Nemám pro to žádný výraz, protože se zde neodnima život dosud nenarozené bytosti, nýbrž se zabráňuje, aby se život mohl vůbec narodit... Vedeš tuto ženu k vraždě. I když se ona dopustila tohoto činu, je milenec podnětem, kvůli kterému je tento zločin spáchán.“

PETR CHRYZOLOG

Petr Chryzolog († kolem r. 450) byl arcibiskupem v Ravenně. Ve svém kázání (Řeč 72) mluví k dětem v mateřském lůně: „...Vy šťastné, ještě dříve než spatříte svou matku, máte v nebi Otce, který vás přijal jako Boží děti do jedinečného a trvalého příbuzenského vztahu...“

Tyto úryvky dokládají, že potrat byl již od prvních křesťanských staletí vždy pokládán za vraždu anebo dokonce za něco ještě horšího. Teprve myšlení naší doby se pokouší tuto vraždu skrýt a popřít tím, že ji zakrývá jinými názvy, jako je „přerušení těhotenství“. Jenže na toto „přerušeni“ nemá jiné řešení než vraždu. Používáním potratových pilulek se žena opět stává jako dříve hlavní pachatelkou. ■

NÁVRAT TRAPISTŮ DO ALŽÍRU

Trapističtí mniši se chtějí vrátit do alžírského opatství, kde bylo v roce 1996 zabito muslimskými teroristy sedm jejich bratří. Klášter Panny Marie v Atlasu, 100 kilometrů jižně od Alžíru, je nyní opuštěn.

Už dva roky po vraždách vyjádřili čtyři mniši přání klášter znovu otevřít, ale nebylo stanoveno datum a alžírský ministr vnitra varoval před jejich návratem z bezpečnostních důvodů. Všichni čtyři mniši (Alžírčan, Francouz, Španěl a Polák) však zůstali v Alžíru a učili se tu arabsky a francouzsky.

Alžír je sunnitsko-muslimský stát. Křesťané a židé tvoří jen 1 % obyvatelstva, jehož je 32 milionů. Je tu 23 250 katolíků, 136 kněží a 210 řeholnic.

Zenit - Res Claritatis

Modlitby za rodinu a ochranu nenarozeného života

Maria, Matko a Královno ro- din, voláme k Tobě!

Je tolik rodin, které se ocitají v bezvýchodné situaci. Potřebují Tvoji bezpečnou ochranu a Tvoji pomoc.

Je tolik rodin, které jsou v krizi víry a v bludu. Potřebují Tvoji jasnost, Tvoji jistotu, Tvoji odvalu víry.

Je tolik rodin, které jsou v nouzi a v tísní. Potřebují Tvoji pomoc a Tvou přímluvu.

Je tolik rodin, které jsou ve slabosti a v selhání. Potřebují Tvoji sílu a Tvoji čistotu.

Je tolik rodin, které jsou bezradné při těžkostech ve výchově. Potřebují Tvoji mateřskou lásku a Tvou formující ruku.

Je tolik rodin, které jsou rozvráceny pro nelásku. Potřebují Tvoji dobrotu a Tvé láskyplné pochopení.

Maria, Matko a Královno ro-
din, pros za nás, provázej nás a žehnej nám. Amen.

Rodinné modlitby k Panně Marii

Maria, svěťujeme Ti svou rodinu. Navštiv nás, přines nám Krista a pomáhej nám, abychom žili z milosti svátosti manželství.

Buď pro nás matkou a vychovatelkou. Uspořádej naši rodinu podle obrazu Svaté rodiny v Nazaretě, abychom byli malou církví, místem víry, bezpečí a jistoty.

Nauč nás lásce, trpělivosti a pochopení pro všechny. Dej nám sílu, abychom rozvíjeli atmosféru svobody a čistoty, radosti a pokoje.

Vytvoř z nás rodičů otce a matky, kteří ukazují cestu především svým příkladem. Nauč nás chránit nenarozený život, abychom každé dítě přijímali a vytvořili mu domov. Nauč nás sloužit těm povoláním, která Bůh vložil do srdce našich dětí.

Stůj při nás v našich nouzích a pomáhej nám, abychom ochotně říkali Ano k Boží vůli. Daruj nám světlo v temných hodinách, sílu k odříkání a trpělivost v utrpení.

Pomáhej nám, aby se náš domov stal svatyní, ze které vychází láska, pokoj a radost, abychom byli živými stavebními kameny Církve budoucnosti. Dej, abychom jako rodina byli také světlem pro jiné rodiny. Matko a Královno ro-
din, zasvěcujeme se Ti. Žehnej nám a chraň naše rodiny.

Přímluvy

Konat dobro a zachraňovat život bylo Ježíšovým posláním na tomto světě. Modleme se, aby jeho konání působilo účinně i dnes.

* Za muže a ženy, kteří mají velký vliv na veřejné mínění, aby pro ně život a důstojnost každého člověka od početí až do přirozené smrti znamenaly více než uznání a potlesk davu.

* Za odpovědné v politice, hospodářství a zdravotnictví, aby se ve svých rozhodnutích nedávali vést jen okamžitým hospodářským prospěchem, nýbrž především odpovědností za život.

* Za ženy a manžely, kteří očekávají dítě a mají velké starosti, zda je zdravé, aby našli povzbuzení, důvěru a účinnou pomoc.

* Za lékaře, kteří mohou dlouho před porodem rozeznat některá poškození dětí, aby jejich konání a rady sloužily životu a chránily ho.

* Za ženy a muže, kteří jako vědci prožívají konflikt svědomí, protože jejich výzkum ne-
představuje jen požehnaní, ale

Ideologie nejsou mrtvé

Na konci minulého století, když ve většině zemí padl komunismus, mluvilo se často o pádu ideologií a jejich konci. Ano, některé byly poraženy, jiné se vyčerpaly a přežívají jen ve skupinách lidí, což však neznamená, že přestaly být nebezpečné, jako například neonacisté či rudé brigády nebo mladíci stále mluvící o třídní nenávisti. Začalo to vždy velkou myšlenkou a slibem nové společnosti, ale na účtech se pak objevily miliony lidských obětí, nesčíslné škody a deformované myšlení. K moci ve společnosti se tyto ideologie dostávaly demokraticky. Lidé, kteří neuměli na začátku ideologickou lest prohlédnout, jí dali svůj hlas. Když okusili plody a prohlédli, bylo už pozdě. Jen s výčitkou vzpomínali na varovné hlasy, které tehdy odmítli poslechnout, protože se zdály jako nepřejícné.

Za všeobecného souhlasu se dnes dostala k moci v řadě zemí ideologie hedonismu (požitkářství) a svobody. Slibuje blahobyť a nespoutanost, pocit moci měnit své závazky a rušit tradiční pravidla, nepočítat s Bohem a jeho právem, protože za boha může považovat každý sám sebe, na všechno máme právo, zákony uděláme podle své chuti a pravdu ať si každý nechá tu svou, vždyť není tak důležitá, abychom si kvůli ní kazili pohodu. Nakonec ztratil svou cenu i lidský život. Začalo to právem na své tělo. Sex se stal nezávaznou zábavou. Umělé překážky oplodnění zabíjely mateřství žen a otcovství mu-

žů. Když nástroje selhaly, došlo k popravě počatého života. Počet obětí nové ideologie už předčil oběti totalit nacistu a komunismu.

V myšlení většiny lidí klesla cena rodiny, protože mnohá rodina nemá stabilitu, nenabízí zázemí jistoty a dostatečné výchovy, neplní funkci základu společnosti a církve. Smazává se rozdíl rodiny a volných svazků. Rodina založená na manželství muže a ženy jako na trvalém svazku za účelem vzájemné opory a plození i výchovy dětí přestala být samozřejmostí. Děti se přijímají pro zábavu. Společnost má ekonomický problém, když nedostatečný počet pracujících má uživit důchodce. Pro drahé a nevléčitelné pacienty se chystá eutanazie. Demografická sebevražda Evropy připravuje situaci, kdy nynější národy se stanou jen národnostními menšinami v prostředí ovládaném jinou kulturou. Tak důsledky nové ideologie budou horší než těch přemožených.

Je to opravdu tak beznadějně? I tato zruďná ideologie může být poražena, najdou-li se ti, kteří se jí nepodřídí, kteří odmítnou laciné nabídky falešného štěstí a půjdou proti proudu i za cenu obětí. Už dnes mezi námi takoví lidé jsou, ale jejich počet se musí zmnohásobit. Bůh – dárce života – nabízí uzdravení, ale je třeba ho s plnou důvěrou přijmout jako jediného Zachránce a stát se na jeho slově. Pak zvítězí naděje. Záleží ovšem na každém z nás.

+ Jan Graubner

i hrozbu zneužití, aby si byli vědomi své odpovědnosti.

* Za všechny rodiče, kteří přijímají své postižené děti takové, jaké jsou, aby nebyli zklamáni ve své důvěře a lásce a aby zakusili naši solidární podporu.

* Za ty, kteří se v konfliktní situaci rozhodli proti nenaroz-

nému životu, aby došli ke smíru s Bohem a se sebou samými.

Bože, Ty se o nás staráš jako mocný otec a jako dobrá matka. Děkujeme Ti a chválíme Tě dnes a po všechny dny našeho života. Amen.

Podle Lebe 81/2006
překlad -lš-

Mezi všemi projevy úcty svátek Milosrdenství zaujímá

přední místo. Má se slavit první neděli po Velikonocích. Ježíš si výslovně přeje, aby kněží v tom dnu kázali o Božím milosrdenství, zvláště o tom, kterým nás Bůh zahrnuje skrze Krista. Ježíš vidí úzkou souvislost mezi velikonočním tajemstvím našeho vykoupení a tímto svátkem: je určen, abychom v tomto dnu rozjímali tajemství vykoupení jako nejvyššího projevu Božího milosrdenství vůči nám.

Ježíš žádal, aby svátku Milosrdenství předcházela nověna, a s. Helenu-Faustynu pověřil, aby se na jeho slavení připravila **nověnou spočívající v modlitbě korunky k Božímu Milosrdenství** (začíná na Velký pátek, končí v sobotu před svátkem Božího Milosrdenství). Ji samotnou nechal napsat a zčásti jí nadiktoval nověnu, znamenanou v jejím třetím *Deníku*, krásnou a hlubokou, avšak určenou pro její vlastní potřebu. Zato v nověně z korunek k Božímu Milosrdenství určených pro celý svět se kloubí Ježíšova zaslíbení vázaná na jedné straně k modlitbě této korunky, a na druhé straně k vykonání nověny před svátkem Milosrdenství. O této nověně se Ježíš vyjadřoval takto: „V této nověně zahrnu duše veškerými milostmi.“ Slova „veškerými milostmi“ znamenají, že ti, kdo se pomodlí nověnu k Milosrdenství, dojdou všech Božích darů, za které budou prosit, nehledě na to, zda se budou modlit o milosti pro sebe, nebo pro druhé.

Ježíš požadoval, aby byl svátek prožíván slavnostně, tzn. jako liturgický svátek všeobecné církve. Co se týče způsobu jeho slavení, vyslovil dvě přání: nejprve má být slavnostně posvěcen a tuto neděli veřejně, liturgicky uctěn obraz Milosrdenství. Dále „kněží mají v tomto dnu hovořit k duším o mém velikém a nezměrném milosrdenství“.

Ježíš se tedy domáhá toho, aby tématem kázání na tento den bylo jeho milosrdenství – tj.

nejen jeho milosrdenství božské a nekonečné, ale také nepochopitelné milosrdenství jeho lidského srdce, jehož důkazem je přece jeho utrpení – protože chce, „aby byl svátek Milosrdenství útočištěm a úkrytem pro všechny duše, a zvláště pro všechny hříšníky“. Jelikož neexistuje jiný způsob čerpání milosti ze zřídla milosrdenství, než je důvěra, kázání by mělo být takové, aby posluchače podněcovalo k postoji neochvějně, vroucí důvěry. Promluva splní tento úkol pouze za předpokladu, že rozprostře před věřícími nepochopitelnou Ježíšovu lásku a milosrdenství jak v jeho umučení, tak v celém díle vykoupení. A tedy smyslem tohoto svátku je rekapitulace celého kupitelského díla pod zorným úhlem vykoupení.

V kázáních na tento den je též vhodné se všim důrazem připomenout zcela mimořádnou milost, kterou Ježíš spojil se slavením tohoto svátku: „Kdo tohoto dne přistoupí k prameni Života, dojde naprostého odpuštění vin i trestů,“ říká Ježíš ve 13. zjevení. V 33. zjevení toto zaslíbení formuloval ještě zřetelněji: „Při-

Ke svátku Božího Milosrdenství

stoupí-li duše ke svátosti smíření a ke svatému přijímání, získá úplné odpuštění vin i trestů.“

Tato zcela mimořádná milost přislíbená Ježíšem na svátek Milosrdenství je něco mnohem většího než plnomocné odpustky. Ty totiž spočívají ve zbavení časných trestů, zasloužených za spáchané hříchy, ale nikdy v odpuštění samotných vin. Mimořádná milost také zásadně přesahuje milosti šesti svátostí s výjimkou křtu, neboť odpuštění všech vin a trestů je výsadou pouze svátosti křtu. Ve zmiňovaných zaslíbeních Kristus spojil odpuštění vin a trestů se svatým přijímáním na svátek Milosrdenství, čili jej v jistém smyslu povznesl na úroveň jakoby druhého křtu. Není pochyb o tom, že aby poskytovalo naprosté odpuštění vin a trestů, musí být svaté přijímání ve svátek Milosrdenství nejen důstojné, ale má splňovat i základní požadavky úcty k Božímu milosrdenství. Přijímání nehodné, bez důvěry v Boží milosrdenství a bez jakéhokoli úkonu milosrdenství vůči bližním by negovalo úctu k milosrdenství – místo zcela mimořádné milosti by svolalo na hlavu přijímajícího Boží hněv. Duchovní prospěch věřících vyžaduje, aby věděli, jak značné milosti a za jakých podmínek mohou dostat skrze svaté přijímání ve svátek Milosrdenství.

V den, kdy se slaví svátek Milosrdenství, Ježíš neomezil svou štědrost na tuto jedinou, byť zcela mimořádnou milost. Naopak, řekl, že „v tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; vylévám celé moře milostí na duše, které se přiblíží ke zdroji mého milosrdenství“. „V tomto dnu jsou otevřena všechna Boží stavidla, skrze něž proudí milosti.“ Proto „ať se žádná duše nebojí ke mně se přiblížit“.

Ježíš chce v onom dnu zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary, a to jedince stejně ja-

ko lidská společenství: „Lidstvo nenajde spočinutí, dokud se neobráti s důvěrou ke zřídlu mého milosrdenství.“ Všechny, i ty nejvyšší milosti a dobra jsou v tomto dnu dostupny pro každého, kdo o ně prosí s velkou důvěrou. Takovou hojnost milostí a darů Kristus nespojil se žádnou jinou formou pobožnosti.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Začíná modlitbou *Otče náš, Zdrávas, Maria* a *Věřím v Boha*. Následuje pět desátek, které se modlí na běžném růženci. Každý desátek se uvádí slovy: *Věčný Otče, obětuj Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na smír za hříchy naše i celého světa* – na velkých zrnkách. Na desíti malých zrnkách opakujeme: *Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu*. Korunku končíme trojím zvoláním: *Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem*.

Úvodní formulí „... obětuj ti Tělo a Krev, Duši i Božství našeho Pána Ježíše Krista“ nacházíme i v modlitbě nadiktované andělem Lucii a jejím malým druhům ve Fatimě v roce 1916. Církev uznala nadpřirozený charakter fatimských zjevení a historický precedens se tedy staví za naprostou správnost úvodní formule korunky k Božímu Milosrdenství. Bohu Otci obětujeme Božství Ježíše Krista, které v učení církve přímo a bezprostředně znamená Božství vlastní Ježíšovi, odlišné od Božství Otce – tedy je to totéž, co jeho božská osoba. Úplná formule, tj. „Tělo a Krev, Duše a Božství Ježíše Krista“, označuje celek osoby Ježíše Krista, vtěleného Božího Syna, tzn. jeho božskou osobnost i celé člověčenství, složené z těla a duše.

Podle Listu Efezanům (Ef 5,2) sám Bůh-Syn splnil poslání,

kteř mu svěřil Bůh, „vydal sebe za nás jako dar v obětí“. Z tohoto Pavlova listu vysvitá, že předmětem oběti přinesené Kristem Bohu Otci byl on sám celý, tj. jeho veškeré člověčenství a jeho božská osoba. Když se modlíme korunku a říkáme tato slova, spojujeme se s obětí kříže, přinesenou Ježíšem pro naši spásu. A když v této formuli zdůrazňujeme, že je to nejmilejší Syn, jeho obětujeme Bohu Otci, odvoláváme se na lásku, již má věčný Otec ke svému Synu, trpícímu za nás. Důsledně se též odvoláváme na lásku věčného Otce ke všem lidem, právě na tu lásku, jejímž nejdokonalejším výrazem se stalo Ježíšovo bolestné utrpení. Jinými slovy – utíkáme se k nejsilnějšímu motivu, pro který může být vyslyšeni.

„Pro jeho bolestné utrpení“ neznamená, že se odvoláváme na dosti učinění za naše hříchy, které nám Ježíš přinesl; věrnost duchu a liteře pobožnosti nám spíše velí odvolávat se na lásku – na Otcovo a Synovo milosrdenství vůči nám, na lásku, o níž vypovídá Synovo utrpení. Opět zde zdůrazňujeme nejsilnější motiv, na němž záleží účinnost korunky. Stručně řečeno, prostě voláme: ať tolik námahy a bolesti není nadarmo. Opakujeme stejnou myšlenku, kterou Tomáš z Celana vyjádřil ve svém hymnu *Dies irae*: „Hledal jsi mě upracován, vykoupils mě ukřížován, nechť nehyne, Hospodine, hodnota tvých ran.“

Věrní textu korunky a duchu pobožnosti musíme vždy prosit o Boží milosrdenství „k nám i k celému světu“, vždy používat množné číslo „nám“. Za „nám“ se skrývá prosící osoba i všichni, za něž má zvláštní touhu nebo povinnost modlit se. Naproti tomu „celý svět“ zahrnuje všechny žijící lidi a všechny duše v očistci. Dokonce modlíme-li se korunku sami, je třeba dodržet množné číslo „k nám i k celému světu“, tak totiž konáme milosrdný skutek, který je, jak jsme si již řekli, nezbytnou podmínkou obdržení milosrdenství od Boha. Kdy-

by někdo prostřednictvím korunky prosil o milosrdenství pouze pro sebe, takováto modlitba by odporovala Kristově vůli, nebyla by aktem pobožnosti a prosíci mu by nezprostředkovávala ta dobra, která Kristus za modlitbu korunky slíbil.

Sestře Faustyně řekl: „Předkládám ti tři způsoby, jak prokazovat bližním milosrdenství: první – skutkem; druhý – slovem; třetí – modlitbou. V těchto třech stupních je obsažena plnost milosrdenství a je nezvratným důkazem lásky ke mně. Takto duše oslavuje a ctí mé milosrdenství.“ (Deníček, 742)

Modlitba korunky jako vnější výraz naší vnitřní důvěry v Boží milosrdenství by měla být vytrvalá. Sice dvakrát, v 48. a 66. zjevení, nás Pán Ježíš ubezpečil, že korunkou lze vyprosit všechno, nikdy však netvrdil – vyjma milost šťastné smrti – že budeme vyslyšeni okamžitě a po jednorázové modlitbě. Ve zjeveních s. Faustyny nacházíme současně příklady toho, jak jedna korunka stačila k zajištění dobré a klidné smrti, ale i toho, že pro dosažení téhož dobra bylo mnohdy třeba ji vytrvale a dlouho opakovat – a nenechat se znechutit tím, že jsme nebyli hned vyslyšeni. Žádá to od nás nejen litera a duch pobožnosti, ale také Ježíšovo učení z evangelia: „Je třeba stále se modlit a neochabovat.“ (Lk 18,1)

K modlitbě korunky Ježíš dal velký příslib obecný a neobyčejně příslib zvláštní.

„Skrze modlitbu této korunky rád dám všechno, o co mě budou prosit.“ „Skrze ni si vyprosíš všechno, bude-li to, oč prosíš, ve shodě s mou vůlí.“ Neboť všechno, co se s Boží vůlí neshoduje, je buď špatné, nebo škodlivé, a proto nám to nejlepší a nejsvětější Bůh nemůže dát.

Oním „všechno“ v Ježíšově příslibu jsou myšleny jak spásonosné milosti, tak časná dobra stejně pro jednotlivé osoby, jako i pro celá lidská společenství. V touze „usmířit svého Otce a získat milosrdenství pro Pol-

sko“ s. Faustyna na Ježíšův popud konala nověnu z korunek za Polsko. Avšak duchovní dary – milosti jsou hlavním předmětem obecného příslibu, který se

na korunku váže: „Jsou pohnuty útroby mého milosrdenství pro ty, kdo se modlí tuto korunku“ – pochopitelně pod dvěma podmínkami: osvědčili-li prosící velkou důvěru a vytrvalost v modlitbě a budou-li konat skutky milosrdenství.

Výjimečná míra milosti a darů příslibených Kristem těm, kdo se korunku modlí, je zřejmá ve čtyřech zvláštních příslibech. První z nich byl dán v září 1936: „Kdo se ji bude modlit, dojde velkého milosrdenství v hodině smrti... I kdyby to byl nejzatvrzejší hříšník, pomodlí-li se jedinkrát tuto korunku, dojde milosti z mého nekonečného milosrdenství.“ Kristus zde hovoří o milosti obrácení a o bohabojné smrti ve stavu Boží milosti. Výjimečná míra Kristova milosrdenství spočívá v tom, že jediná podmínka jeho obdržení tkví v tom, aby se člověk tuto korunku pomodlil jednou tak, jak ji Ježíš ustanovil – celou a s cítěním odpovídajícími smyslu modliteb, z nichž se skládá, a především s důvěrou, pokorou a s lítostí. Tento první zvláštní příslib je určen všem lidem. Zbývající tři se týkají umírajících.

Ve zjevení z 11. 12. 1936 tutéž milost obrácení a odpuštění hříchů Ježíš poskytuje umírajícím, když se korunku k Božimu Milosrdenství budou modlit přítomní u smrtelné postele. Pomodlí-li se

ji druzí nad umírajícími, umírající obdrží stejnou milost odpuštění. „Když se vedle umírajícího modlí tuto korunku, usmíruje se Boží hněv a duši zaplavuje nekonečné milosrdenství.“

Třetí zvláštní příslib doplňuje dva předešlé: je určen umírajícím a týká se časné stránky skonu, a to v situaci, kdy se korunku budou modlit samotní umírající, stejně jako tehdy, budou-li se ji nad umírajícím modlit druzí. V 66. zjevení Pán Ježíš říká: „Když se budou tuto korunku modlit zatvrzejší hříšníci, naplním jejich duši pokojem a hodina jejich smrti bude šťastná.“ Neboť Ježíš v tomto zjevení dal všem duším, které budou ctít milosrdenství, příslib, že „v hodině smrti nezakusí zděšení. Moje milosrdenství je v tomto posledním zápase ochráněno.“ Jelikož ve zjeveních týkajících se pobožnosti znamená vyjádření „ctít Boží milosrdenství“ vkládat do něho důvěru, modlitba korunky musí nezbytně vyjadřovat vnitřní důvěru v milosrdenství, má-li zajistit pokojnou a skutečně šťastnou smrt.

Čtvrtý zvláštní příslib rozšiřuje příslib téže milosti na modlitbu korunky nad umírajícím: „Budou-li se tuto korunku modlit nad umírajícím, postavím se mezi Otce a konající duši ne jako spravedlivý Soudce, nýbrž jako milosrdný Spasitel.“

Praktické závěry z těchto velkých příslibů jsou zřejmé: Dokud je umírající schopen sám se korunku modlit, nechť se modlí; nemůže-li již mluvit, ať se ji dále modlí ti, kteří bdí u lůžka nemocného, a to až do okamžiku skonu. Sám Pán Ježíš vyzývá kněze těmito slovy: „Ať kněží podávají hříšníkům tuto korunku jako poslední možnost záchranu.“ V důsledku prvního pádu jsme všichni hříšníci, proto ať pro nás všechny je vždy, a zvláště v hodině smrti, tato korunka poslední záchranou.

Podle knihy P. prof. Dr. Ignacyho Rózyckého „Boží milosrdenství“, Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 1999

POSELSTVÍ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

KORUNKA - POSLEDNÍ NADĚJE SPÁSY

Příběh Stanleyho Villavicencia a jeho setkání s Ježíšem

Stanley Villavicencio má 46 let a žije v Cebu na Filipínách. Je otcem 13 dětí. Všichni ho znají pod prostým jménem Stanley. Pro všechny platí za pokornou, prostou a mírnou osobu s dětskou nevinností. Je členem Křesťovského tažení Božího Milosrdenství v arcidiecézi Cebo a od roku 1993 se zcela věnuje šíření úcty k Božímu Milosrdenství na celém světě. Stanley tvrdí, že ve tři hodiny ráno mívá zjevení, při kterých přijímá významná poselství týkající se Božího Milosrdenství.

Obdržel pověření od kardinála Ricarda Vidala, který po hlubokém šetření prohlásil jeho zážitky za autentické. Také biskupská konference na Filipínách dala Stanleyemu oficiální schválení a zvláštní doporučení.

Všechno začalo 2. března 1993, když Stanley nečekaně těžce onemocněl. Dostal záchvaty křečí a těžká krvácení, která způsobila velkou ztrátu krve. Byl rychle převezen do nemocnice v Cebu, kde ho prohlásili za klinicky mrtvého, protože jeho tělesné orgány přestaly pracovat. Podle výpovědi lékařů zůstal ve stavu klinické smrti tři dny. Stanley pak vyprávěl, že během té doby měl vidění o Ježíši a o věčnosti. Ježíš mu ukázal jakoby na obrazovce každý okamžik jeho života, se všemi údaji, hodinami, minutami a vteřinami. Stanley tvrdí, že okamžiky života, kdy se dopustil hříchu, byly demonstrovány ve zvětšení a zpomalené. Stanley říká, že pochopil, že před Ježíšem není možno nic skrýt. Během těchto vidění mu Ježíš svěřil poslání šířit úctu k Božímu milosrdenství a sdělil mu jména osob, které mu v tomto poslání mají pomáhat. Když už se lékaři domnívali, že je mrtve,

Stanley se nečekaně vrátil k životu. Byl ve velmi dobré kondici, takže se sám vymanil z přístrojů na udržování životních funkcí. Probudil ho sám Ježíš, aby Stanley uskutečnil poslání, které mu bylo svěřeno. Lékař, který ho ošetřoval, byl případem zcela konsternován. Podrobil ho zevrubnému vyšetření a zjistil, že všechny životní funkce se zcela vrátily k normálnímu stavu. Zdravotní sestra, která Stanleyho ošetřovala, se domnívala, že je mrtvý, a když ho spatřila, jak stojí na vlastních nohou, vyděsila se tak, že utekla. Jednalo se o naprosto mimořádný případ, z vědeckého hlediska nevysvětlitelný, skutečný zázrak. Tento zázrak radikálně změnil lékařův život tak, že se rozhodl jít do semináře a nyní je jezuitou.

Když se Stanley vrátil domů, našel doma své příbuzné, jak se připravovali na jeho pohřeb. Když ho spatřili, velice se vyděsili. Někteří se domnívali, že vidí přízrak, nemohli tomu uvěřit, že jejich Stanley by ještě mohl být mezi živými.

Mezi osobami vybranými za jeho spolupracovníky byl také jeho duchovní vůdce Mons. Cris Garcia. Je o něm známo, že ho Pán obdařil mystickými dary

(vnitřní mluva a levitace). Dostal za úkol, aby potvrzoval a vysvětloval poselství, která Stanley obdrží a která jsou pak předávána kardinálu Vidalovi, aby je oficiálně potvrdil. Rodina Mons. Gar-

Stanley Villavicencio s rodinou

cia patří k nejbohatším na Filipínách. Jeho otec mu nabízel miliony, aby ho odradil od kněžského stavu. Ale Mons. Garcia všechno opustil, stal se knězem a založil kongregaci Andělů míru.

Bylo potvrzeno mnoho nadpřirozených fenoménů a došlo k četným zázračným uzdravením osob, které uctívaly obraz Pána Ježíše, který má Stanley u sebe. Ve svých „setkáních na svědectví“ všechny vyzývá, aby konali skutky milosrdenství.

Stanley potvrdil v rozhovoru s Michaellem M. Brownem, že viděl Ježíše a že Ježíš přijde br-

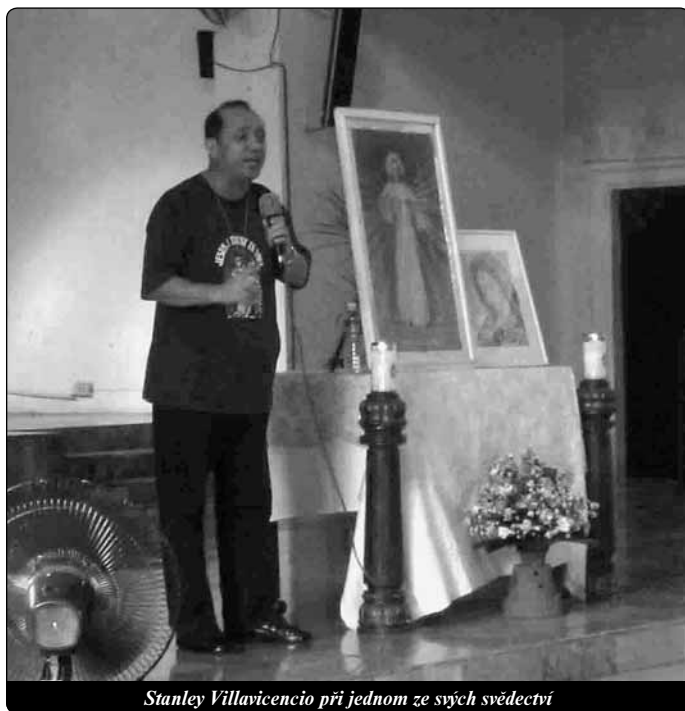
zy znovu. Nyní nepřichází, aby soudil, ale „nabízí své milosrdenství lidem, protože řekl, že nyní je čas milosrdenství. To proto, abychom se mohli smířit s Bohem. Je čas, abychom se smířili se svojí rodinou..., se všemi... Pokání musíme dělat nyní. Nyní se musíme napravit.“ (Poznámka: Stanley zaznamenal pouze důležitá poselství.)

Stanley přijal od Ježíše první poselství 2. března 1993. Pán řekl: „Vrať se do světa, protože musíš vykonat ještě mnoho věcí. Budu-li mít pro tebe nějaké poselství, zjevím se ti ve snu.“ Jak slíbil, v následujících měsících a letech se Ježíš různým způsobem zjevoval Stanleyemu ve snu.

V Maribel, Sud Cotobato dostal Stanley 31. srpna 1994 v 3.40 hod. toto poselství: *Prosím tě, jdi každý den na mši. Prosím, nedovol Satanovi, aby rozptyloval stádo. - Můj synu, budeš přítomen mému konečnému příchodu.*

Poselství z 9. října 1994: *Modli se, modli se korunku. - Nestarej se, tvoje oběť nebude trvat dlouho. Já jsem stále s tebou. - Z 15. ledna 1995 (Tabada, Mambaling, Città di Cebu): Blahopřejí! Neboť tvoje skupina již zachránila tolik osob, tak mnohé, že to velice rozzuřilo Satana. - Z násob své úsilí, protože čas se rychle blíží a je již velice blízko. Jsem stále s tebou. - Ze 14. července 1995 (Città di Davao): Jsem velice šťasten a spokojen, pokračuj tak, pole je připraveno a žeň je zralá. Uzdravení vyžaduje hlubokou a vytrvalou modlitbu. Ne vždy se uskuteční v okamžiku. Modli se vytrvale korunku. Jsem stále s tebou.*

Poselství z 4. října 1996 (Tabada, Mambaling, Città di Cebu) první pátek: *Nedělej si starosti. Mysli jen na to, abys svůj úkol plnil co nejlépe, a o ostatní se postarám já. Ten, kdo věří tobě, věří mně, protože já jsem tě poslal. - Blažení ti, kteří využívají mého Milosrdenství, dokud je ještě Den Milosrdenství. Ale dejte si pozor, den Spravedlnosti přijde dříve, než si myslíte. - Modli se korunku*

Stanley Villavicencio při jednom ze svých svědectví

s láskou a z lásky, bez tísně v srdci... Dodávej lidem odvahy, aby se ustavičně modlili korunku. - Miluji tě, můj synu.

Poselství z 27. ledna 1997 - 3.05 hod. (Città di Surigao): *Můj synu, můj synu, děkuji ti, že jsi byl vždy poslušný a pilný v plnění svého poslání. Ale nyní ti chci říct toto: Já jsem tvoje síla, protože to je moje osobní křížové tažení, aby se naplnilo to, co je psáno. - Blahoslavení ti, kteří jsou čistí, protože nebeské brány jsou pro ně dokonány otevřeny. Proto nyní je pro ně chvíle k očistění a smíření, protože z lásky k nim prodlužují čas Milosrdenství, ale nemohu pokračovat a dát ho ještě mnoho. - Miluji tě, můj synu.*

Poselství z 2. března 1998 - 3.15 hod. (Cagayan de Oro): *Můj synu, můj synu, pověřili jsme tě tímto úkolem, díky tomu, že jsi věrný Bohu a šíříš dále své poslání. Povolali jsme mnohé, ale málo jich odpovědělo. Připoutání k světu jim překáží v důvěře ke mně. Hříchy a nedůvěra mě zraňují nejobolestnějším způsobem. - Kdyby jen věděli, jak sbírat věčné poklady, nebyli by odsouzeni v den soudu. - Prosím, přidej do svého poslání důležitost svátostí. Důležitost této instituce je pomlouvána a stává se neúčinnou. - Modli se, modli se korunku a doporučuj ji všem jako poslední naději spásy. Miluji tě, můj synu.*

Poselství z 19. října 1998 - 3.00 hod. (Taty, Rizal): *Můj synu, můj synu, nebe se raduje, protože tvoje skupina přivádí tak mnoho duší ke spáse. To těší moji Matku. Pokračuj tak, buď silný, už toho nezbývá mnoho. Pak přijde éra Míru, jak je psáno. Ale předtím se skutečná bitva takových rozměrů, jakou nikdo dříve neviděl. Všechna znamení jsou již přítomná. Proto nyní nadešel pro ně čas, aby volili mezi Milosrdenstvím a Spravedlností, mezi nebem a peklem, žádná jiná alternativa není. - Protože čas se blíží, řekni jim, aby se intenzivně modlili korunku a růženec jako svou poslední obranu.*

Těm, kteří šíří moje milosrdenství, slibuji, že k nim budu milo-

srdný, protože již nadchází čas, ale oni mají uskutečňovat milosrdenství. - Miluji tě, můj synu.

Poselství z 17. června 1999, 3.15 hod. (Tin Lok Lane, Wan Chai, Hongkong): *Můj synu, můj synu, děkuji, že miluješ své poslání. Hlásání pravdy o mém nekořeňném milosrdenství ti dá více síly a vytrvalosti. Ale lidé tak velice milují svět a tak mnozí odmítají vrátit se ke mně a litovat svých hříchů. - Kdyby si jen uvědomili, co znamená trpět v pekle, otevřeli by uši a naslouchali by mi. - Měli by mít důvěru v mé milosrdenství a cítit stud za své hříchy. Já bych už na jejich hříchy nevzpomínal. Měli by nyní dělat pokání, dříve než bude pozdě. Ale dej pozor, můj synu, protože Satan dělá všechno, aby tě zničil, proto tě prosím, buď silný, protože po tom všem tvoje štěstí potrvá věčně, už nezbyvá mnoho. - Miluji tě, můj synu. Budu vždy s tebou.*

Poselství z 30. června 2000 - 3.15 hod. (Tabada, Mambaling, Città di Cebu, svátek Božského Srdce Páně): *Můj synu, můj synu, děkuji, že jsi byl plný důvěry a poslušnosti vůči vůli nebe. Prosím, dodávej věřícím odvahy, aby rozmnožili své modlitby za mé milované kněze, protože oni jsou moje drahocenné šperky, i když někteří způsobují, že moje Srdce krvácí. A přeče jim budu hojně žehnat, v čase i na věčnosti. Bylo by lépe, kdyby trávili více času ve zpozdělnici. Protože to je místo, kam stéká moje milosrdenství hojněji než všechny hříchy, které spáchali jacikoliv živí tvorové. - Proto tě prosím, vynasnaž se více hlásat, že Satan je skutečný, že peklo opravdu existuje. Nemůžete sloužit dvěma pánům najednou. A nyní je čas obrátit se na mou Matku a k mému nevyčerpatelnému Milosrdenství, není jiné cesty, čas se končí. - Miluji tě, můj synu.*

* * *

V Matici cyrilometodějské s. r. o. právě vychází nové, upravené vydání brožury „Ježíši, důvěruji ti!“, autorka s. M. Elžbieta Siepak, 64 stran, 39 Kč.

KLEMENT ŘÍMSKÝ - dokončení ze str. 2

o Církvi. Je sjednocena v „jednom Duchu milosti na nás vylité“, který dýchá v různých údech Kristova Těla, v nichž všichni bez jakéhokoliv oddělování jsou „údy jeden druhého“ (46,6-7). Jasně rozlišení mezi „laikem“ a hierarchií vůbec neznamená nějaký protiklad, ale pouze organické spojení těla, jednoho organismu s rozličnými funkcemi. Církev totiž není místo zmatků a anarchie, kde si může každý v každou chvíli dělat, co chce: každý v tomto organismu s vymezenou strukturou vykonává svou službu podle přijatého povolání. Pokud jde o hlavy společenství, Klement vykládá jasně nauku apoštolské posloupnosti. Normy, které ji řídí, vyplývají v poslední instanci od samého Boha. Otec poslal Ježíše Krista, který opět poslal apoštoly. Oni pak určili první vedoucí společenství a určili, že po nich nastoupí další lidé, kteří jsou toho hodni. Všechno tedy postupuje „podle ustanovení Boží vůle“ (42). Těmito slovy, těmito větami svatý Klement zdůrazňuje, že Církev má strukturu svátostnou a nikoliv strukturu politickou. Boží jednání, které nám vychází vstříc v liturgii, předchází naše rozhodování a naše myšlenky. Církev je především Boží dar a nikoliv náš výtvar, a proto tato svátostná struktura nezaručuje pouze obecné uspořádání, ale také upřednostnění Božího daru, který všichni potřebujeme.

Modlitba za vládce

Konečně „velká modlitba“ poskytuje kosmický dech všem předchozím argumentacím. Klement chválí Boha a děkuje mu za jeho obdivuhodnou prozřetelnost lásky, která stvořila svět a dále ho zachraňuje a posvěcuje. Zvláštní úroveň nabývá prosba za ty, kteří vládnou. Po novozákonních textech představuje nejstarší modlitbu za politické

instituce. Tak v době po jednom pronásledování křesťanů s vědomím, že pronásledování budou pokračovat, nepřestávají se modlit za tytéž autority, které je nespravedlivě odsoudily. Důvod je především řádu christologického: je třeba se modlit za pronásledovatele, jak to učinil Ježíš na

kříži. Ale tato modlitba obsahuje také nauku, která vede v průběhu staletí chování křesťanů vůči politice a státu. Klement tím, že se modlí za autority, uznává legitimitu politických institucí v řádu stanovém Bohem; současně projevuje starost, aby se autority staly učenlivé vůči Bohu a „vykonávaly moc, kterou jim Bůh dal, v pokoji, mírnosti a zbožnosti“ (61,2). César není všechno. Vystupuje jiná svrchovanost, jejíž původ a podstata nejsou z tohoto světa, ale „shora“: je to svrchovanost Pravdy, která i pokud jde o stát, se domáhá práva, aby jí bylo nasloucháno.

Tak přistupuje Klementův list k četným tématům trvalé aktuality. Je o to významnější, že představuje již od prvního století starostlivost římské církve, která všem jiným církvím v lásce předsedá. Se stejným Duchem si osvojme invokace „velké modlitby“ tam, kde se biskup Říma stává hlasem celého světa: „Ano, Pane, dej, ať nad námi zazáří tvoje tvář v dobrou a pokoji; chraň nás svou mocnou rukou... Vzdáváme ti díky skrze nejvyššího velekněze a vůdce našich duší, Ježíše Krista, skrze něhož ti buď sláva a chvála od pokolení do pokolení, od věků do věků. Amen“ (60-61).

*Bollettino Vaticano 7. 3. 2007
Mezititulky redakce Světa*

Jako hořčičné zrnko*

Jako malé dítě si hrávala s Ježíškem na schovávanou a na honěnou... Když se ocitla v nebezpečí, zavolala anděly a ti jí okamžitě přišli na pomoc.

Luigina Sinapi se narodila 8. září 1916 v Itri v Itálii jako první z pěti dětí. Její maminka byla tak zaujata mimořádnými událostmi, které se kolem ní děly, že ji asi desetiletou zavedla k otci Piovi, aby ho požádala o radu a o požehnání. Kapucín položil dívce na hlavu svou stigmatizovanou ruku a řekl: „Bůh na ní zjeví svou vůli.“ Dětství a mládí strávila ve své zámožné rodině a obdržela především od maminky dobrou křesťanskou výchovu. Pilně navštěvovala základní školu i gymnázium a tušila, že ji čeká mimořádné poslání. Sama řekla, že nabídla Ježíši slib panenství, když jí bylo 5 let. Jako sedmiletá přijala první svaté přijímání, které bylo pro ni počátkem horoucí lásky k Ježíši. Každodenní mše svatá a svaté přijímání, dlouhé rozhovory s Ježíšem před svatostánkem se staly součástí jejího života. Současně měla vroucí lásku k Panně Marii, modlila se růženec, rozjímala o jejich bolestech v účasti na utrpení ukřižovaného Syna. K Panně Marii měla bezmeznou důvěru a vymáhala od ní zázraky, takže když se jiní dověděli, jak důvěrný vztah má k Panně Marii, žádali ji, aby se za ně modlila v jejich potřebách: a děly se neuvěřitelné věci.

V listopadu 1931 ji postihla první bolest: ve věku pouhých 44 let zemřela její matka. Byl to počátek „křížové cesty“, při které nicméně nechybělo hlubokých radostí a mimořádných událostí.

„Chceš být obětí?“

Jako sedmnáctiletá vstoupila k sestřám sv. Pavla, aby se zasvětila Bohu. Jejím duchovním vůdcem byl Don Timotej Giaccardo (dnes je blahoslavený). Ale to nebylo její místo. Vzhledem k jejímu křehkému zdraví

se jí o vánoční noci Don Giaccardo zeptal: „Chceš se obětovat z lásky k Ježíši jako oběť za spásu duší?“ Luigina odpověděla: „Ano.“ Don Giaccardo řekl: „Dceruško, odejdi, tvoje povolání je jinde.“ Luigina pocítila prudké bolesti v pánvi.

Jedná se o nádor. Zůstane na lůžku ve svém domě v Itri dva roky, modlí se a obětuje a stará se o své bratry, pro které je matkou. 15. srpna 1935 jí farář udělil pomazání nemocných, protože se blíží její konec. Ale stal se zázrak. Luigina spatřila Ježíše a Marii, kteří se jí ptají: „Chceš jít hned do ráje, nebo zůstat na zemi, aby ses obětovala za církev a za kněze?“ A v tom okamžiku spatřila Luigina nebezpečí odpadu a selhání kněží, ke kterým má dojít v budoucích letech, a přijímá návrh, že bude obětí Bohu.

Ježíš jí tedy řekl: „Budeš žít skryta před očima světa jako obyčejný člověk. Nebudou tě chápat, budeš mnoho trpět a zemřeš opuštěná jako já. Budeš, jak naznačuje tvoje jméno, hořčičným zrnem na jedné brázdě v Římě. Budeš prožívat neobyčejné v tom zcela obyčejném. Nechám ti svou Matku. Ona tě povede a bude tě posilovat. Neboj se!“

V tom okamžiku je Luigina uzdravena: ještě jí není dvacet. Aby se vyhnula rozruchu, pošle ji otec do Říma k příbuzným. Ti však nesnášejí, aby chodila denně na mši svatou, pravidelně se zpovídala u svého duchovního vůdce (je to zatím Don Giaccardo) a aby se věnovala apoštolátu. Luigina si brzy našla práci v jedné dobré rodině; zde má pro sebe svůj pokojíček, kde se může modlit a kde přijímá „maličké“, kteří se na ni obracují s prosbou o radu a o modlitbu. Stále intenzivnější jsou její rozhovory s ne-

Luigina Sinapi

bem, s Ježíšem a Marií, se svatými, jako byli František z Assisi, Filip Neri, Terezička od Ježíška, Gemma Galgani. Vidí neviditelné a uskutečňuje nemožné pro lidi. V letech 1936 až 1940 pracuje ve Statistickém ústavu, který jí pronajal byt. Věnuje se eucharistické adoraci a drobnému apoštolátu a onomu „velkému“, jako jsou bilokace, kdy ji Ježíš posílá s pomocí biskupům a kněžím, kteří jsou pronásledováni v západní Evropě a v Rusku. Současně ji ďábel všemožně týrá, takže jí nikdy nechybí utrpení nejrůznějšího druhu. Neříká pro nic za nic obětí za církev a za kněze a dobro, které koná, má velice široký záběr.

Když v roce 1940 vstoupila Itálie do války, Luigina opouští Řím, aby u svatyně v Itri založila dílo lásky a péče pro potřebné děti a zestárlé ženy. Když ji Statistický úřad opět volá do Říma, odmítne a žije nějakou dobu pro pokorné služby lásky a pro apoštolát.

Pius XII. a otec Pio

Jednoho rána v dubnu 1937 se ocitla v blízkosti opatství u Tří fontán a dostala se až do jeskyně, o které neví, že je to vyhlášené místo, kam lidé hází všechno, čeho se chtějí zbavit: polámané kříže, rozbité sošky, kompromitující materiál... Luigina se náhle ocitne před Pannou Marií, která jí sdělí: „Přesně za deset let se na toto místo vrátím. Posloužím si jedním mužem, který pronásleduje církev a chce za-

bít papeže... Nyní běž na náměstí Svatého Petra a najdeš tam ženu oděnou tak a tak. Požádej ji, aby tě zavedla k jednomu bratru kardinálovi: zaneš mu moje poselství. Na tomto místě upevním v Římě trůn své slávy... Řekneš kardinálovi, že brzy bude novým papežem.“

Luigina jde k Svatém Petru a potká markýzu Pacelli, která ji ihned zavede ke svému bratru Evženu Pacellimu, státnímu sekretáři. Tento vysoce postavený muž Církve uvěří 21leté dívce jako od Boha poslané. Když se 12. dubna 1947 v sobotu před Bílou nedělí zjeví Panna Maria Bruno Cornacchiolovi a jeho třem dětem a odvrátí ho od jeho smutných záměrů, Bruno jde za papežem Piem XII., který je už o všem podrobně informován.

Maria často k Luigině přichází a vysvětluje jí svá poselství: „Na každou rodinu, která se bude modlit střelnou modlitbou: – Maria, zachraň nás!, vztáhnou svou ruku, všechny její členy ukryji do svého Srdce a pomohu jim projít s veselou myslí i přes soužení.“ „Tvoje víra ať je všestranná: modlí se, trpí a obětuje se z lásky ke mně a k Ježíši až do svého úplného vyčerpání.“ „Chci, abys byla mou svítilnou uprostřed noci. Abys zaháněla temnoty, které ďábel rozsévá v těchto časech, zvláště proti Církvi; buď svítilnou pro papeže v jeho trpkostech, pro zbloudilé zasvěcené osoby, pro nástrahy, které ohrožují mládež prostřednictvím tisku, divadla, tajných sekt, aby křesťany připravily o čistotu.“ „Sděli tato slova kněžím, aby si z nich utvořili poklad.“

Když se uskutečnilo prorocství, které se týkalo volby papeže, Pius XII. si dále Luiginy velice vážil. Jejich setkání jsou stále častější při audiencích i vzájemných telefonních rozhovorech. Většina z nich zůstala tajná, ale něco z nich sama sdělila. Jednoho dne, když přišla na audienci pokrytá modřinami, které

Boží chvála

Jeden velice vzdělaný teolog se zabýval především nejnovějšími objevy z oblasti Bible. Jednou večer šel kolem kostela, kde charismatická skupina zpívala nadšeně a z celého srdce chválila Pána: „Velebíme tě, Pane, ty jsi Král králů..., tobě buď čest a sláva na věky.“ Poněkud zneklidněn a – řekněme to rovnou – podrážděn, vstoupil tento dobrý muž dovnitř, aby se podíval, co se to tam děje. „Chválíme Pána za jeho velikost a jeho veliké divy: nechal národ Izrael projít suchou nohou Rudým mořem.“ Ještě více podrážděn šel teolog za nimi a řekl jim: „Dovolte mi, abych vám řekl něco o posledních objevech vědy. Ta věc přechodu mořem vůbec není tak mimořádná, protože je docela dobře možné, že Mojžíš tento přechod mořem znal. Na druhé straně to bylo plytké moře, vlastně něco jako velká louže. Vidíte, že na tom nebylo nic mimořádného.“ A opustil místo, na kterém se předtím odehrávala tak velká chvála k Boží slávě. V pohněvané skupině zpěv chvály skutečně nejdříve ztratil na síle.

Když dotyčný teolog šel po nějaké době opět kolem, slyšel s úžasem, že v kostele se ozývá ještě hlasitější zpěv chvály. Šel opět dovnitř a řekl: „Jak to, vy jste nerozuměli mému vysvětlení? Jak to, že dále chválíte Pána?“ Vedoucí skupiny vstal a odpověděl mu: „Ano, my jsme správně porozuměli. Chválíme Pána, protože on byl skutečně obdivuhodný. Podařilo se mu faraona s celým jeho velkým vojskem utopit v takové plytké vodě.“

Z knihy B. Georges: Leben in Lobpreis

obdržela od ďábla, Pius XII. jí dal relikvii Svatého Kříže a řekl jí: „Nos ji stále u sebe, ochrání tě před Satanem!“ Když se blížil Jubilejní rok 1950, pomýšlel Pius XII. na vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie s tělem i duší, ale chtěl nejdříve znamení z nebe. Luigina mu jménem Panny Marie řekla: „Svatý otče, klidně pokračuj. Maria je v nebi i se svým tělem.“

V červnu 1950 při návštěvě čtyř římských bazilik, aby získala jubilejní odpustky, doprovází Luiginu jako obyčejný poutník otec Pio, který přišel díky bilokaci. Když přišli k Svatému Petru, P. Pio řekl. „Nyní běž k papeži, řekni mu, že se za něho obětuje každý den jako oběť, a požádej ho, aby mi požehnal.“ S obvyklou smělostí ihned stoupá k Piu XII. Když ji uviděl s „neobyčejnou“ tváří a celou provoněnou, zeptal se jí: „Ale co se ti stalo?“ Odpověděla: „V bazilice byl se mnou otec Pio...“ „Proč jsi ho nepřivedla?“ V tom okamžiku spatřili oba otce Pia mezi sebou. Pius XII. k tomu poznamenal: „Já jsem Ježíšův náměstek, ale v něm Ježíš žije.“

Její duchovní jednota s P. Piem byla intenzivní již několik let. Mezitím našla Luigina práci jako pokladní v jednom obchodě. Zanedlouho byla zcela nespravedlivě obviněna, že si přivlastnila peníze, ačkoliv byla zcela neviná. Odebrala se k P. Piovi a ten jí uklidnil a především jí potvrdil její poslání být apoštolem a obětí pro církev. Vrátil se do Říma a pracuje na poště a pak se stane spolupracovnicí prof. Enrica Mediho, dalšího „světce“ na její cestě. Její zdraví je stále chatrnější... Svatý otec Pius XII. jí dovolil, aby měla doma malou kapli, kde kněz každý den sloužil mši svatou a kde se s ní spojovalo malé společenství duší. Tam před Nejsvětější Svátostí žije až do svého konečného předstoupení před Boha.

V roce 1954 se Pius XII. obrátil na nemocné s těmi-

to slovy, která jim měla dodat odvahy a ocenit jejich utrpení: „Jsou duše, které dokonce pozitivně vyhledávaly utrpení. O jedné z nich, a to byla Luigina Sinapi, uslyšíme vyprávět jednoho dne... Ona ještě žije, hoří a stravuje se jako živoucí lampa před trůnem Boží spravedlnosti a lásky. Ona... má na tváři vždy úsměv a stále si zachovává v duši klid a radost.“

Opravdu, Luigina Sinapi měla zde na zemi dva výjimečné vůdce: Papeže Pia XII. a P. Pia, dva giganty Církve a všech dob: jejich jméno vyjadřuje první z ctností: „pietas“ – zbožnost, adoraci, poslušnost vůči Bohu – a to v nejbezbožnějším století dějin, ve kterém je Bůh popírán a projevuje se snaha vytvořit

Jeskyně u Tří fontán

„kult“ člověka. Po smrti Pia XII. (9. října 1958) její styky s P. Piem ještě více zintenzivnily: buďto cestou bilokace anebo přímo jejími cestami do San Giovanni Rotonda. Chtěla být obětí jako P. Pio: „trpět a obětovat se“ ve spojení s Ukřižovaným, to je nyní její celý život.

„Ty buď odvážná a já založím požár“

Ježíš jí dopřál spojit se s jeho utrpením a smrtí jako privilegiem a mystikům. Bolesti, především v pátek, byly kruté, ale Luigina si přeje, aby všechno zůstalo utajené před četnými osobami, které za ní přicházejí a ona je přijímá s jejich problémy, modlí se za ně k Panně Marii, dodává jim světlo, odvahy a křesťanský smysl života, čte přitom v jejich duších a vidí jejich budoucnost. Nikdo nebude moci vypočítat, kolik duší zachránila. Jen Bůh zná „dějiny lásky“, které s ním navázala.

Kříž jí nikdy neschází a ona opakuje se sv. Pavlem: „Neznám jiného Krista než Ukřižovaného. Není větší milosti, než být přidru-

žen k Ježíšovu utrpení.“ Ve svém deníku zapisuje jako syntézu svého života: „Již několik let jsem nepoznala ani pět minut úlevy... Ve stejném čase se vrací žízeň po duších a žízeň po utrpení a oběti. Duše zakoušejí Ježíšovu Krev, a mě trápí myšlenka, že pro ně dělám málo nebo nic. Jako znamení Ježíšovy lásky ke mně ho žádám o utrpení.“

Přicházejí temné doby na Církev a na svět. Komusi se svěříla: „Po Koncilu bude muset Církev zápasit s mnoha těžkostmi. ... Ale nakonec z nich vyjde znovu posílená.“ Z podnětu Panny Marie napsala: „Přijde doba, kdy myslí zachvácené pýchou z objevů budou popírat evangelium, protože Ježíš ho nenapsal... Ale apoštolové, zapálení božským žářem, ho napsali svou krví. Tento oheň vyhasíná. Církev potřebuje nový oheň.“ Jsou to velice závažná slova, ze kterých poznáváme tragédii „nové teologie“ a „nové exegeze“, které Pius XII. již odsoudil v Humani generis (12. srpna 1950) a které se znovu všude šíří, ve skutečnosti bourají katolické Krédo a rozsévají zmatek a zkázu v duších. Panna Maria proto Luigině řekla: „Odvahu! Ty buď odvážná a já založím požár!“

Hořičiné zrno, zraněné bolestí a spojené v oběti s Ukřižovaným, jakkoliv ze skrytosti rozšiřovalo božský život milosti všude, také mezi kněžími, až se stalo velkým stromem. A když se jí někdo zeptal: „Ale kdy skončí tvoje utrpení?“, Luigina se usmála a odpověděla: „Staňme se svatými... já čekám, čekám...“

Její čekání skončilo 17. dubna 1978, kdy odešla na setkání s Ženichem a jistě i se „svým“ papežem Piem XII., který 19. března 1958 prorokoval: „Po kruté zimě přijde nejkrásnější jaro.“

*Z Maria Ausiliatrice 9/2000
přeložil-lš*

* Je zde narážka na podobnost jména Sinapi s italským *senape* (= hořičiné zrno).

Jen ten, kdo umí žasnout, umí se modlit

Svědectví jednoho seminaristy

Tobiáš Wolf je seminarista v kněžském semináři v Augšpurku. Prožil, jak modlitba srdce změnila všechnu jeho modlitbu. Jeho svědectví nám může pomoci, abychom více naslouchali Bohu.

„Umíte žasnout?“ uslyšel jsem náhle hlas, právě když jsem se posadil v kostele, abych se modlil. Otevřel jsem oči a spatřil jsem jednoho staršího muže, kterého jsem si předtím nevsíml. „Jak prosím?“ otázal jsem se, protože jsem mu dobře nerozuměl, co se chtěl vlastně touto otázkou ode mne dovědět. Zeptal se ještě jednou: „Umíte žasnout?“ A přidal k tomu vysvětlení: „Jen ten, kdo umí žasnout, umí se modlit.“ Neměl jsem možnost se ho dále na něco zeptat, protože než jsem překonal první překvapení z jeho slov, dotyčný muž již z kostela zmizel.

Umíte žasnout? Ta otázka mi nedala pokoj. A vůbec, co má úžas společného s modlitbou?

Ježíš - modlitba

Této záhadě jsem přišel na kloub teprve za několik měsíců. Objevil jsem to v modlitbě chvály „modlitbou Ježíš“. Co to je? Opakujeme prostě vytrvale volání k Ježíši a zbytek ponecháváme Bohu. Po několika týdnech cvičení v této modlitbě jsem náhle pochopil, co měl onen starý muž v kostele na mysli: žasnout znamená překročit sám sebe, vystoupit z vlastního malého světa a odevzdat se zcela něčemu většímu a fascinujícímu, co na sebe přetáhne plně moji pozornost. Přesně tento pocit jsem měl kdysi v dětství, když jsem se spolu s rodiči díval v noci na hvězdné nebe. Hluboce ponoření do Boha můžeme žasnout pouze jako malé děti.

Pochopil jsem také, proč mi muž dal v kostele právě tuto otázku. Protože v dnešní přetechnizované době, stojící stále pod vel-

kým tlakem výkonu, je úžas velice málo rozšířený. Místo toho jsme často jako zarytí. Vážeme se sami na sebe a na svou vůli po úspěchu. Kroužíme sami kolem sebe, kolem svých názorů, kolem svého vlastnictví a oloupení o otevřenost nejsme schopni vnímat zázraky života.

Naslouchat Bohu

Ale právě tato otevřenost je předpokladem pro úžas a tím také pro opravdovou modlitbu. Musíme překročit pouhou ústní modlitbu s prosbami a nářky, kterými je často poznamenána, a otevřít se pro naslouchání Božímu hlasu. To neznamená, že bychom neměli s Bohem mluvit o našich potřebách nebo radostech a nadějích. Naopak: je to dobrý vstup do modlitby, když se na Boha obrácíme nejdříve ústně a řekneme mu, co s námi hýbe. Druhý krok by měl být osvobodit se od tohoto světa a od sebe samých, abychom obrátili svou pozornost na to, co nám chce sdělit Bůh.

PROCITNUTÍ PO SEDMI LETECH

V Colorado Springs přišla opět k vědomí pacientka Christa Lilly, která po infarktu a mrtvičným záchvatu ležela sedm let v kómatu a byla vyživována sondou. Mohla dokonce i mluvit a řekla, že je velice šťastná, i když měla s řečí nejdříve potíže. Vedoucí ošetřující neurolog prohlásil: „Je to všechno tajemné a nic nedokážu vysvětlit.“ Není to jediný případ, kdy pacient po několikaletém bezvědomí se zcela nečekaně probíral a znovu se tak otevírá debata na téma eutanazie... Při výzkumu těchto případů bylo zjištěno, že mozkové funkce takto postižených pacientů jsou bohatší, než se dosud soudilo. Reagují na verbální stimulaci.

SMRT HLADEM

Podle zprávy OSN umírá denně na světě 18 000 dětí hladem. Celkem hladoví na světě 850 milionů lidí, polovina z nich jsou děti. Stav katastrofální podvýživy ve světě se ustavně zhoršuje.

Tobiáš Wolf

Ale jak to udělat? Naše zkušenost nám přece ukazuje, že když se pokoušíme být zticha, právě tehdy nás zaplaví naše myšlenky, starosti a úzkosti. Dostaví se často to nejvíce potlačované a obzvláště bolestné, když záležitosti všedního dne náhle opustíme.

V evangeliu je jedno místo, které nám ukazuje „modlitbu – Ježíš“. Je to Mk 10,46–52:

Přišli do Jericha. Když (Ježíš) a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat. „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nad mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě více: „Synu Davidův, smiluj se nad mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho.“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježí-

šovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Odpověď, kterou nám dává Písmo na naši otázku, je docela prostá: my sami nemůžeme mnoho udělat, abychom viděli Boha, Ježíš nám musí otevřít naše oči pro sebe. V modlitbě nemůžeme a nechceme něco vykonat. Bůh je ten, který jedná. Všechno, co můžeme v modlitbě udělat, je vzývat jej a volat k němu ve slepé důvěře a nenechat se od toho odradit, prosit ho, aby nás osvobodil od naší slepoty vůči němu i vůči světu, který často jediný určuje náš život. Ti mnozí, kteří se hněvali a přikazovali slepci, aby mlčel, mohou být obrazem našich vnitřních hlasů a myšlenek, které by nás od modlitby chtěly zdržovat. Nenechme se odradit svými pochybnostmi a úzkostmi, nýbrž křičme o to hlasitěji.

Na konec několik praktických rad k provádění „modlitby – Ježíš“. Jednou nebo dvakrát denně si udělejme půl hodiny čas, ve kterém vědomě vystoupíme z každodenních starostí, abychom si vytvořili čas jen pro modlitbu.

Nejlépe je posadit se, hlavu a ramena mírně sklopit a opakovaně klidně dýchat:

1. při nádechu: „Pane Ježíš Kriste“,

2. při výdechu: „Smiluj se nad mnou!“

Důležité je ponořit se do modlitby zcela beze všech starostí a svěřit se Ježíši bez očekávání nějakého výsledku.

Rozhodující je, že vytváříme rámeček, ve kterém on může jednat. Abychom do takové modlitby mohli vstoupit, je také užitečné rozjímat o citovaném úryvku a vžít se do postavení slepého žebráka.

Přeji vám ze srdce, aby vás Bůh uvedl skrze tuto modlitbu do života modlitby a úžasu!

Medjugorje aktuell 12/2006

Bez úžasu není křesťanství

Člověk ze své přirozenosti tíhne k tomu, aby se setkával se zážitky údivu, překvapení a přímo je vyhledává. Je to vlastně jeden z požadavků, který klademe na umění, aby nás uchvacovalo novými a neobvyklými projevy a formami krásna a ušlechtilosti. To, co je neobvyklé a člověka přesahující, ho může buďto uchvacovat a povznášet, nebo naopak děsit a drtit. Lidé, kteří ztratili smysl pro krásno a dobro, uspokojují svou touhu po neobvyklosti tím, že sahají k motivům děsu a hrůzy, libují si v tom, co překvapuje nikoliv krásou, ale ošklivostí a odporem a hnusem.

U křesťanů postmoderní doby se projevuje zvláštní rozporné jednání. Jako křesťanům se nám dostává z první ruky právě to, co je autenticky nejvíce strhující a uchvacující, co nás musí přivádět k úžasu a přímo k nadšení. Je to zjevení nekonečně dobrotivého a svatého Boha, jak nám je podává naše katolické náboženství. Jenže právě v tom je paradox tzv. moderních křesťanů, že toho, co by nás samo sebou mělo přivádět k úžasu a uchvacovat velikostí dobra a krásy, se snaží všemožně zbavit, všechno zázračné a nadlidské, jak jen můžou, zpochybňují. Úžasu se už vyhýbá i mnoho dnešních kazatelů. Místo aby nám stavěli na odív Boží velikost, vznešenost, spíše nás chtějí překvapovat svou lidskou přizemností.

Příkladem zcela opačného přístupu je kázání svatého Bernarda k svátku Zvěstování. Tento text skutečně stojí za to, abychom si ho přečetli více než jednou. Je to kázání, které je obdivuhodné tím, jak poukazuje právě na to, co je obdivuhodné, jak nám v první řadě staví před oči, co je třeba obdivovat a nad čím je třeba žasnout. Daří se mu přimět nás k nevšednímu pohledu na divy milosti, darů i ctností, které nám zjevuje zpráva o vtělení Božího Syna. A to je právě základ našeho vztahu k nejvyššímu. Abychom

se Bohu opravdu vděčně a pokorně klaněli za jeho dary, musí nás uchvacovat velikost a vznešenost Dárce a stejně tak i nesmírnost jeho darů, takže živě pocítujeme a prožíváme, jak velice a přitom jak nezasloužené jsme Bohem obdarováni.

Boží zjevení obsahuje nevystižitná a nekonečná tajemství, ke kterým nemůžeme přistupovat jako k nějaké záhadě, které se máme zbavit tím, že ji vyřešíme, nýbrž naopak jako k nevyčerpatelné studnici nikdy nekončícího, stále nového úžasu a pokorného a radostného obdivu. Je to nanejvýš pošelilý, jestliže se s tím, co nás v Božím zjevení přesahuje a může přivést do úžasu, snažíme vyrovnávat tak, že to vlastně svým způsobem banalizujeme a odbýváme.

Máme přitom to štěstí, že nebe je k nám velice milosrdné a stále častěji nám připomíná, že jsme je zatím nijak nepřerostli a že jsme ještě nespokli všechnu moudrost ani svatost, ale musíme naopak stále znovu přiznávat svou omezenost, malost, slabost a hříšnost. To se však sebevědomým a sebejistým křesťanům zpravidla nehodí, a tak se snaží všemožně věrohodnost takových mimopřirozených napomenutí zpochybnit, odbýt a zahrát do autu.

K nebeským „neobvyklostem“ patří např. různá zjevení, která se všechna zcela nepochopitelně označují za „soukromá“, ačkoliv jejich obsah je adresován často celým církevním společenstvím nebo i celé Církvi. Často slyšíme výtku nebo námitku, že věřící věří soukromým zjevením více než evangeliu. Taková námitka by byla oprávněná, kdyby mezi tím, co říká zjevení, a tím, co stojí v evangeliu, byl nějaký rozdíl nebo dokonce nesoulad a věřící by dospěl k závěru, že je třeba řídit se nikoliv podle evangelia, ale podle nějakého poselství. Jestliže však je tomu ve skutečnosti tak, že zjevení důrazně připomíná ně-

kerou neprávem opomíjenou pravdu evangelia, upozorňuje nás, abychom opět věnovali zasluženou pozornost tomu, co ke své škodě a svému ohrožení zcela zanedbáváme, pak uvěřit tomuto poselství znamená posílit víru v samotné evangelium. Je možné věřit svaté Faustyně Kowalské více než evangeliu? Čím více jí věříme, nejen že tím více věříme evangeliu, ale tím hlouběji pronikáme do jeho podstaty. Pro toho, komu není proti mysli, že Bůh neopouští svůj lid, ale stále k němu promlouvá, jsou její poselství jako velmi aktuální a přiléhavý výklad evangelia, ve kterém nám sám Pán vysvětluje a připomíná to, co bylo jako jeho konání a učení zaznamenáno k našemu poučení a naší spáse již před dvěma tisíciletími...

Není tomu nakonec tak, že právě někteří novodobí vykladači evangelia po nás žádají, abychom jim věřili více než evangeliu? Používají nejrůznější metody a teorie, aby nás přesvědčili, že to, co je v evangeliích zázračné, vlastně vůbec zázračné není, že se na to musíme dívat z pohledu dnešních vědeckých poznatků, že je to všechno dobově podmíněno atd. atd... Pro toho, kdo si jako hlavní východisko stanoví zásadu, že žádné divy a zázraky neexistovaly a neexistují, pro toho jsou totiž evangelia nikoliv uchvacující, ale spíše nezábavná, ale pak jim také nevyhovuje žádná připomínka, že divy a zázraky přece jen existují, a právě k takovému upozornění dochází po každé, kdykoliv dá nebe o sobě znovu slyšet.

Je zajímavé, že biskupové na jižní polokouli mají k charismatickým osobnostem a jejich poselstvím zcela jiný vztah, než je tomu v evropském prostředí. Např. přijetí spisů a zjevení bolivijské mystičky Cataliny Rivas nepodmiňuje její biskup tím, že se bude muset napřed prokázat jejich nadpřirozený původ, ale protože v nich nenachází nic,

co by odporovalo učení Církve, a protože naopak zjišťuje, že se jeví jako užitečná pro upevnění víry a zbožnosti, přijímá je jako spolupráci a podporu své vlastní pastorační činnosti, a proto je schvaluje a doporučuje jejich šíření.

Životní příběh Luiginy Sina-pi je krásným dokladem, že mimopřirozené jevy, zjevení a charismatické projevy mají jednu promyšlenou nebeskou režii a patří vlastně ke křesťanské každodennosti. K novozákonním postavám přicházeli s poselstvími andělé a není nic divného na tom, že když jsou nyní tyto postavy v nebi, přicházejí k nám se svými poselstvími samy.

90. výročí fatimského zjevení bychom měli využít k tomu, abychom se z něho poučili a naučili se konečně rychle a pohotově reagovat na takové Boží dary, jako jsou nebeská poselství. Bude se opět diskutovat o tom, zda zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jak je vykonal Pius XII. a pak opakovaně Jan Pavel II., odpovídaly požadavkům Panny Marie. Problém je v tom, že poté, co už zvítězila v Rusku bolševická revoluce a vypukla 2. světová válka, už zasvěcení nemohlo splnit předpoklady a požadavky Matky Boží, protože jeho význam byl v tom, že se těmto dvěma tragickým obrátům v dějinách mělo zcela předejít, a to se nestalo. Po druhé světové válce Panna Maria mluví o ještě horší katastrofě, než jsou ony dvě první, protože jde o velký odpad od víry, který se týká navíc duchovenstva. Mluví o tom ve zjevení u Tří fontán, mluví o tom v Amsterdamu i na jiných místech. S kritikou duchovenstva však udělala Panna Maria špatnou zkušenost již v La Salettě a je to vlastně zkušenost, na kterou lidsky řečeno doplatil i Syn člověka, jak nám to znovu připomene nadcházející Svatý týden. Kéž bychom poznali alespoň v tento den, co je nám ku prospěchu!

-/š-

Výzvy fatimského poselství (94)

Její Syn Ježíš, pravý Bůh a člověk, je v pravdě pramenem života a skrze něho máme všichni jednoho dne vstát z mrtvých, protože Bůh nás stvořil pro život a nemohl nás nechat ve stínu smrti. Tak se Ježíš představil Martě v Betánii: „*Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky*“ (Jan 11,25–26). A potvrdil úplnou pravdu svých slov Lazarovým vzkříšením. A ve své řeči o chlebě života v Kafarnau říká: „*Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den*“ (Jan 6,40).

Ale konečný výsledek je závislý na naší víře a přilnutí ke Kristu: „*Amen, amen, pravím vám: Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života. (...) Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě, a obdaril ho mocí konat soud, protože je Syn člověka. Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy*

všichni v hrobech uslyší jeho hlas a vyjdou: ti, kdo konali dobro, budou vzkříšeni k životu, kdo páchali zlo, budou vzkříšeni k odsouzení“ (Jan 5,24–29).

Tak věříme a doufáme; a spolu s Církví zpíváme: *Assumpta est Maria in Caelum!*

Patnácté tajemství:

Korunování Panny Marie v nebi

V patnáctém desátku růžence si připomínáme korunování Panny Marie v nebi za Královnu andělů a svatých.

Bůh je jediný král, jehož království nemá konce.

Když se Pilát ptal Ježíše, zda je král, Pán odpověděl: „*Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud. (...) Ano, já jsem král! Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdy. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas*“ (Jan 18,36–37).

Ježíšovo království je království pravdy. Také Pilát, i když ne-

chtěl čekat na odpověď na otázku, kterou on sám položil o tom, co je to pravda, uznal alespoň obvinění, které Židé vznášeli proti Ježíšovi, že totiž usiluje o království; a Pilát přikázal napsat a přibit na kříž tabulku s těmito slovy: *Ježíš Nazaretský, židovský král* (Jan 19,19).

Ježíš mnohokrát hovořil o Božím království. Vzhledem k okamžiku svého vstupu do času říká: *Zákon a Proroci sahají až k Janovi. Od té doby se hlásá radostná zvěst o Božím království a každý se do něho tlačí* (Lk 16,16). Ale ne všichni ho zdědí: *Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království každé pohoršení a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce* (Mt 13,41–43).

Když anděl zvěstoval Panně Marii vtělení Božího Slova, řekl jí: „*Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubo-*

vým rodem navěky a jeho království nebude mít konce“ (Lk 1,31–33). Bůh je jediný věčný král; jeho Syn se proto stává člověkem a rodí se, aby lidstvu znovu otevřel přístup do věčného Božího království: „*Ano, já jsem král! Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět*“ (Jan 18,37), a jeho království nebude mít konce.

Při zrození Syna Nejvyššího, věčného Krále spolu s Otcem a Duchem Svatým, je Maria pravou Matkou Boží a nevěstou Ducha Svatého, neboť počala jeho působením: „*Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíni! Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží*“ (Lk 1,35).

Tak je Maria ve své hodnosti Matky Boží a nevěsty Ducha Svatého – řekli bychom takřka právem – Královnou. Proto ji Bůh nemohl nepovýšit s tělem i duší do nebe, kde měla být korunována za Královnu andělů a svatých.

V Apokalypse nám sv. Jan říká, že viděl v nebi ženu oděnou sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy (Zj 12,1). Věříme, že Maria je tato žena korunovaná Bohem.

A Církev slaví svátek *Panny Marie Královny* 22. srpna. S celou Církví ji uctíváme a vyhlášíme za Královnu nebe a země! Denně ji pozdravujeme, vzývejme a zpíváme těmito slovy: *Zdravas, Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva!*

* * *

25. března 1997: S pomocí Boží a abych splnila jeho vůli, jsem tohoto dne skončila pokornou práci na vysvětlení a předložení výzev fatimského poselství. Vkládám ji do neposkvrněných rukou Panny Marie, aby ji ona sama předložila Pánu a prosila ho, aby sloužila k jeho slávě a k dobru duší a jeho Církve.

Ave Maria!

Sestra Maria Lúcia de Jesus e do Coração Imaculado (i.c.d.)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 25. 3.: 8.02, 11.55, 18.02 Malý biblický příběh (11) 8.05 Highlight (7) 8.35 Na koberečku (18) 8.50 Lačnov 9.00 Solovky - Svatá země 9.15 Léta letí k andělům 9.45 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá - dóm sv. Martina v Bratislavě 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Bílý medvěd král 19.35 Topkapi, Paříž, Delfy 20.05 Octava dies 20.35 Pěšák Boží 21.35 Léta letí k andělům 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.20 Mezi nebem a zemí (13) 23.20 Bez hábitu - Chemin Neuf.

Po 26. 3.: 8.05, 18.05 Můj život byl a bude - Jan Zahradníček 8.35 Na koberečku (18) 8.50 Klipy 9.00 Noční univerzita 10.00, 19.00 Massai Mara, Monument Valley, Canyon Lands 10.30 Octava dies 11.00, 21.00 Setkání s hostem - P. Ondřej Prokop 11.40 Klip 18.45 Lačnov na Hornolidečsku 19.30 Po stopách Ježíše Krista (6) 20.05 Mezi nebem a zemí (13) 20.45 Čtème z křesťanských periodik 21.45 Na koberečku (19) 22.00 Noční univerzita - Jan Pavel II. (4) 23.00 Koncert - L'Orfeo Baroque Orchestra.

Út 27. 3.: 8.05 Highlight (7) - zahraniční gospelová scéna 8.35, 19.30 Lumen 2000 (13) 9.00, 18.45 Čtème z křesťanských periodik 9.20, 19.00, 23.30 Náměstí sv. Marka, Nizwa, Thébý 9.50, 21.30 Kinematograf múz - Umění 10.45 Atlas Charity - Frenštát 10.55 Poltón klub (21) 18.05 Dětská televize 20.05 Bez há-

bitu - Chemin Neuf 21.05 Solovky - Svatá země 21.20 Klipy 22.30 Octava dies 23.00 Po stopách Ježíše Krista (6).

St 28. 3.: 8.05 Petřof, Velká čínská zeď, Taj Mahal 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity - Frenštát 8.50 Dětská televize 9.20 Hlubinami vesmíru (2) 10.25, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Po stopách Ježíše Krista (7) 18.45 Štúdio AHA! (2) 19.25 Setkání s hostem - P. Ondřej Prokop 20.08 Poltón klub (22) 21.05 Collegium orientale 21.35 Atlas Charity - Javorník 21.40 Pozděchov - Mikroregion Hornolidečsko 21.55 Noční univerzita.

Čt 29. 3.: 8.05 Collegium orientale 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita - Jan Pavel II. (4) 10.00 Poltón klub (22) 10.55 Pozděchov 11.05, 21.45 Klip 11.10 Atlas Charity - Javorník 11.15, 19.00 Massai Mara, Monument Valley, Canyon Lands 17.30 Bohoslužba smíření mládeže římské diecéze z baziliky sv. Petra 19.30 Octava dies 20.05, 23.20 Lumen 2000 (14) 20.35 Setkání s hostem 21.15 Můj život byl a bude - Jan Zahradníček 21.50 Po stopách Ježíše Krista (7) 22.20 Kinematograf múz - Umění.

Pá 30. 3.: 8.05, 22.30 Po stopách Ježíše Krista (7) 8.30 Lumen 2000 (14) 9.05 Klip 9.10, 21.30 Bez hábitu - Chemin Neuf 10.10, 19.30 Náměs-

tí sv. Marka, Nizwa, Thébý 10.40 Na koberečku (19) 10.55, 21.15 Atlas Charity - Javorník 11.00 Solovky - Svatá země 11.15 Můj život byl a bude - Jan Zahradníček 18.10 Žít cestou 18.45 Pozděchov 19.00 Dětská televize 20.05 Hlubinami vesmíru (3) 21.05 Štúdio AHA! (2) 23.00 Noční univerzita - Jan Pavel II. (4).

So 31. 3.: 8.02; 11.55; 20.00 Malý biblický příběh (12) 8.10 Štúdio AHA! (2) 8.50 Čtème z křesťanských periodik 9.30 Bílý medvěd král 10.30 Mezi nebem a zemí (13) 11.10 Atlas Charity - Javorník 11.15 Lumen 2000 (14) 18.02 Highlight (8) 18.45 Mám postižené dítě 19.00 Kartágo, Cienega de Zapata, Haleakala 19.30 Modlí se a pracuj 20.05 Vynoření z katakomb 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (19) 21.25 Collegium orientale 21.55 Poltón klub (22) 22.50 Noční univerzita - kardinál Ján Chryzostom Korec.

Ne 1. 4.: 8.02, 11.55, 18.02 Malý biblický příběh (13) 8.05 Highlight (8) 8.35 Na koberečku (19) 8.50 Pozděchov 9.00 Po stopách Ježíše Krista (7) 9.30 Květná neděle z Říma - přímý přenos 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Ježíš - animovaný film 19.35 Petřof, Velká čínská zeď, Taj mahal 20.05 Octava dies 20.35 Záznam oratoria Zdeňka Pololánika - Velikonoční cesta 21.35 TABU-BU aneb nebojte se rakoviny 22.30 Čtème z křesťanských periodik 22.45 Bez hábitu - Chemin Neuf.

Římskokatolická farnost **Sloup v Moravském krasu** zve na Květný pátek **30. března 2007 na hlavní pouť ke cti Panny Marie Bolestné**. Mše svatě v 5, 6, 7, 8, 9, 10.30 a 18 hodin. Mši svatou v 10.30 hodin celebruje brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle. Ve 13 hodin bude pobožnost křížové cesty.

Česká křesťanská akademie a Orel jednota Slavkov Vás srdečně zvou na přednášku **ŽIDOVŠTÍ SPISOVATELÉ – FRANZ WERFEL A DALŠÍ**. Přednáší: **Doc. PhDr. Milada Pisková** (Slezská univerzita v Opavě). **Kde:** orlojna Slavkov u Opavy (areál fary). **Kdy:** pátek 30. 3. 2007 v 19.00 hod.

Zpěvem a modlitbou budou zbožní věřící doprovázet Krista Spasitele **Římovskými pašijemi o Květné neděli 1. dubna 2007**. Vyjdeme ve 13 hodin z poutního areálu pod lipami od misijního kříže v Duchu a v Pravdě na křížovou cestu, kterou krácel náš Pán pro naši spásu do Večeřadla, kde se rozloučil se svou Matkou. Římovské pašije o 25 zastaveních jsou přesnou a pravděpodobně jedinou kopií Jeruzalémských pašijí, které už staletí v Davidově městě nejsou. Srdečně všechny zveme a na 6,5 km dlouhou křížovou cestu doporučujeme obutí do nepohody. **Kontaktní adresa:** Farní úřad Římov, 373 24 Římov 10, tel. 387 987 244.

Lipový kříž – společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Dr. Bohomíry Budinské TURÍNSKÝ RUBÁŠ – PÁTÉ EVANGELIUM**, která se bude konat v **úterý 3. dubna 2007 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

SRDEČNĚ ZVEME SENIORY A DALŠÍ ZÁJEMCE NA NÍŽE UVEDENÉ AKCE:

16. - 19. 4. 2007 (pondělí – čtvrtek) – duchovní obnova s P. Janem Rybářem SJ, Marianum, Janské Lázně.

7. - 10. 5. 2007 (pondělí – čtvrtek) – duchovní obnova s P. ThLic. Bohumilem Kolářem, Marianum, Janské Lázně.

21. - 24. 5. 2007 (pondělí – čtvrtek) – duchovní obnova pro seniory – s P. Janem Rybářem SJ – manželské páry, Marianum, Janské Lázně.

7. - 14. 7. 2007 (sobota – sobota) – pobyt pro prarodiče s vnoučaty „Prázdniny v Krkonoších“ – Marianum, Janské Lázně – I. turnus.

21. - 28. 7. 2007 (sobota – sobota) – třígenerační pobyt v Krkonoších (pro prarodiče, rodiče a děti) – Marianum, Janské Lázně.

18. - 25. 8. 2007 (sobota – sobota) – pobyt pro prarodiče s vnoučaty „Prázdniny v Krkonoších“ – Marianum, Janské Lázně – II. turnus.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: + 420 495 063 661, e-mail: dcs@diecezhk.cz; internet: <http://seniori.diecezhk.cz>

Zveme na týdenní POBYT PRO OSAMĚLÉ MATKY s dětmi v Jevíčku

Charakteristika: Pobyt je určen pro všechny matky, které z různých důvodů (neprovdání se, rozvodu, ovdovění apod.) vychovávají své děti samy.

Program: Setkání je rozdělené do dvou částí: naučné a rekreační. Dopolodní část zahrnuje přednášky dětského psychologa, psychiatra, kněze a předpokládá se na ní účast přihlášených maminek. V průběhu přednášek je zajištěn program pro děti. Během dne je i možnost k osobním rozhovorům s přítomnými odborníky nebo knězem, který je přítomen po celou dobu setkání. Každý den je možnost zúčastnit se mše svatě a společných modliteb.

Rekreační část setkání je v odpoledních hodinách a lze ji trávit buď individuálně, nebo se zapojit do společně připravovaného programu pro celou rodinu, výletu, výtvarných dílen apod.

Místo pobytu: Jevíčko.

Termín: 21. - 28. 7. 2007. **Ceny:** Dospělí a děti od 15 let: **2 250 Kč**; děti od 3 do 15 let **1 850 Kč**.

Pokud máte o pobyt zájem, napište si o bližší informace a přihlášku přímo na adresu: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel. 587 405 253, e-mail: reznickm@arcibol.cz, nebo je najdete na webu: www.rodinnyzivot.cz.

Liturgická čtení

Neděle 25. 3. – 5. neděle postní

1. čt.: Iz 43,16-21
 Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
 Odp.: 3 (*Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.*)
 2. čt.: Flp 3,8-14
 Ev.: Jan 8,1-11
Slovo na den: Ani já tě neodsuzuji.

Ev.: Jan 8,31-42
Slovo na den: Poznáte pravdu.

Čtvrtek 29. 3. – ferie

1. čt.: Gn 17,3-9
 Ž 105(104),4-5.6-7.8-9
 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
 Ev.: Jan 8,51-59
Slovo na den: Neokusí smrt navěky.

Pondělí 26. 3. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10-14
 Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.11
 Odp.: srov. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
 2. čt.: Žid 10,4-10
 Ev.: Lk 1,26-38
Slovo na den: Dáš mu jméno.

Pátek 30. 3. – ferie

1. čt.: Jer 20,10-13
 Ž 18(17),2-3a.3bc-4.5-6.7
 Odp.: srov. 7 (*Ve své tísní jsem vyzval Hospodina, a vyslyšel mě.*)
 Ev.: Jan 10,31-42
Slovo na den: Otec je ve mně a já v Otci.

Úterý 27. 3. – ferie

1. čt.: Nm 21,4-9
 Ž 102(101),2-3.16-18.19-21
 Odp.: 2 (*Hospodine, slyš modlitbu mou a volání mé ať pronikne k tobě!*)
 Ev.: Jan 8,21-30
Slovo na den: Teprve až.

Sobota 31. 3. – ferie

1. čt.: Ez 37,21-28
 Jer 31,10.11-12ab.13
 Odp.: 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)
 Ev.: Jan 11,45-56
Slovo na den: Co myslíte, přijde na svátky?

Středa 28. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,14-20.91-92.95
 Dan 3,52a.52b.53.54.55.56
 Odp.: ... *chvályhodný a svrchovaně velebený navěky.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 3.	PO 26. 3.	ÚT 27. 3.	ST 28. 3.	ČT 29. 3.	PÁ 30. 3.	SO 31. 3.
Antifona	270	1335	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	1335	272	271	272	271	272
Antifony	387	1336	843	858	874	890	906
Žalmy	813	813	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	388	1337	395	399	402	406	409
Antifona k Zach. kantiku	388	1337	395	399	402	406	409
Prosby	388	1337	395	399	403	406	410
Záv. modlitba	389	1338	396	400	403	407	410
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	1338	273	273	273	273	273
Žalmy	818	1265	849	863	879	895	911
Krátké čtení	389	1338	396	400	403	407	410
Záv. modlitba	389	1338	396	400	403	407	410
Nešpory:							
Hymnus	268	268	1339	269	268	269	412
Antifony	386	390	1340	853	868	884	416
Žalmy	808	823	1340	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	386	390	1342	397	401	405	416
Ant. ke kant. P. M.	387	391	1343	398	401	405	416
Prosby	387	391	1343	398	401	405	417
Záv. modlitba	389	389	1338	396	400	403	419
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

LOTR PO PRAVICI

Bratr Stéphane-Marie • Překlad Věra Boxanová

V evangeliích se dovídáme o jedinečném dialogu, který se odehrál na kříži, o dialogu dvou odsouzenců: Krista a lotra po pravici. Autor knihy nás skrze osobní zkušenost meditace nad tímto dialogem provádí spletitou životní cestou Dymase, lotra po pravici. Jeho cesta, plná zklamání, zranění, vlastních selhání a vin, se mění v cestu odpuštění, světla, naděje a života.

Paulinky • Brož., 120 x 184 mm, 104 stran, 125 Kč

NOVOZÁKONNÍ APOKRYFY I. • NEZNÁMÁ EVANGELIA

Uspořádali Jan A. Dus a Petr Pokorný

Souborné vydání apokryfních evangelií sepsaných do roku 150 po Kr. Překlady z řeckých, koptických a latinských originálů. První svazek obsahuje všechna apokryfní evangelia, která vznikla do roku 150 po Kr. S odbornými komentáři zde v novém překladu vycházejí mj. Tomášovo evangelium, fragment Evangelia Petrova, Evangelium Mariino, Rozhovor se Spasitelem a další.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Vydání druhé, váz., přebal, 142 x 202 mm, 464 stran, 320 Kč

NOVOZÁKONNÍ APOKRYFY II. • PŘÍBĚHY APOŠTOLŮ

Uspořádal Jan A. Dus

Biblická kniha Skutků apoštolských píše jen o tom, co dělal Petr a Pavel. Proto není divu, že již počátkem 2. století začaly vznikat texty, které pojednávaly o ostatních apoštolech. Navažují na to, co se vyprávělo mezi prostými křesťany, zahrnují také prvky výuky a liturgie a usilují zaujmout i některými téměř románovými prvky.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Vydání druhé, váz., přebal, 142 x 202 mm, 568 stran, 448 Kč

NOVOZÁKONNÍ APOKRYFY III. • PROROCTVÍ A APOKALYPSY

Uspořádal Jan A. Dus

Uvedené apokryfní spisy se zabývají dějinami světa, vznikem a zánikem říší i měst (Sibylliny věštby), stále naléhavěji však zaznívá i stará lidská otázka, jaký osud čeká dobré a zlé v ráji nebo pekla (Zjevení Petrovo, Zjevení Pavlovo). S Novým zákonem je řada těchto spisů spojena také jmény údajných autorů či hlavních postav. Zvláštním dokladem apokalypsy utopického typu je Zósimovo vyprávění o životě Blažených.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Váz., přebal, 142 x 202 mm, 568 stran, 448 Kč

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.